

การถ่ายภาพแฟชั่น เรื่อง “ปกากะญอ”

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการถ่ายภาพ

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ปีการศึกษา 2555 - 2556

การถ่ายภาพแฟชั่น เรื่อง "ปกากะญอ"
FASHION PHOTOGRAPHY TITLED "KAREN"

นางสาวปภาดา ใจเย็น

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน.....
วัน,เดือน,ปี.....

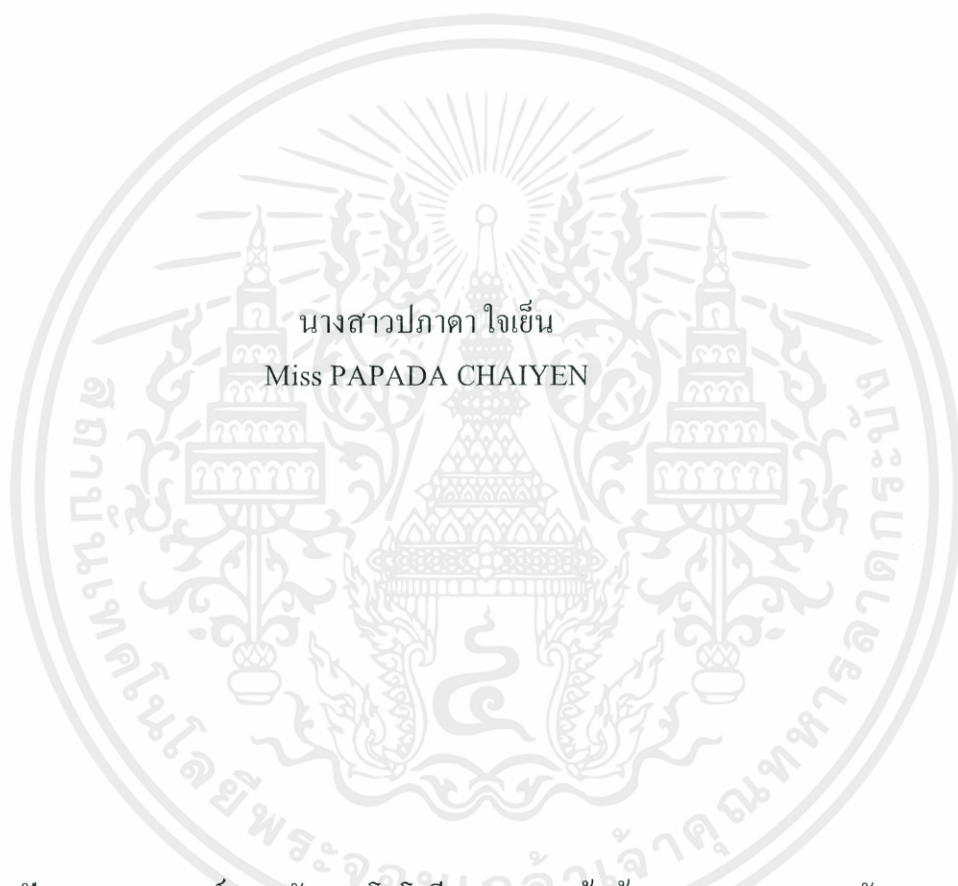
b. 1264402x
i.....

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการถ่ายภาพ
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2555

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบอนุญาตศิลปนิพนธ์

การถ่ายภาพแฟชั่น เรื่อง " ปกาะกะญอ "
FASHION PHOTOGRAPHY TITLED " KAREN "

นางสาวปภาดา ใจเย็น
Miss PAPADA CHAIYEN

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
อนุมัติให้ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาการถ่ายภาพ

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์.....นางสาวปภาดา ใจเย็น วันที่ ๒๕ มค-๒๕๖๖

(อาจารย์พิภักษ์ หนันชัยบุตร)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกรใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้า ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อศิลปนิพนธ์ การถ่ายภาพแฟชั่น เรื่อง "ปกากะญอ"
 FASHION PHOTOGRAPHY TITLED "KAREN"

ชื่อ นางสาวปภาดา ใจเย็น
 สาขาวิชา การถ่ายภาพ
 คณะ สถาปัตยกรรมศาสตร์
 ปีการศึกษา 2555
 อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์พิทักษ์ หนันชัยบุตร

บทคัดย่อ

จากความชอบส่วนตัวของข้าพเจ้าที่มีต่อชนเผ่าเผ่าต่างๆ โดยเฉพาะชาวเขาทางภาคเหนือของประเทศไทย เลยเกิดแรงบันดาลใจให้ข้าพเจ้านำเครื่องแต่งกายของชาวเขามาประยุกต์ โดยเลือกเครื่องแต่งกายชาวปกากะญอมาสร้างผลงานประเภทภาพถ่ายแฟชั่นจำนวนทั้งหมด 8 ภาพ ภาพทั้งหมดจะแสดงชุดชาวปกากะญอที่ผ่านการประยุกต์แล้วมีความร่วมสมัยของชุดแต่คงไว้ซึ่งกลิ่นอายและเอกลักษณ์ของชาวปกากะญอ รูปแบบของภาพเป็นภาพสีทั้งหมด ถ่ายภาพโดยใช้กล้อง Nikon 7000D และ Canon 60D ถ่ายทำที่อุทยานหินเขางู จังหวัดราชบุรี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

ข้าพเจ้าขอขอบคุณครอบครัวที่คอยสนับสนุนในเรื่องค่าใช้จ่ายทั้งหมดและให้กำลังใจเสมอมา รวมทั้งช่วยหาชุดและเครื่องประดับมาให้ข้าพเจ้าใช้ในงาน

ขอบคุณ อาจารย์พิทักษ์ ทัศนชัยบุตร อาจารย์ที่ปรึกษาที่ช่วยแนะนำแนวทางตลอดการทำงาน และขอบคุณอาจารย์ทุกท่านที่ให้คำปรึกษา

ขอบคุณโบว์ เต็ม ที่ร่วมเดินทางไปหาสถานที่ตั้งแต่ครั้งแรกรวมทั้งยังเป็นสไตลิส ช่างแต่งหน้า ผู้ช่วยและผู้ให้กำลังใจสำคัญ

ขอบคุณกอฟ ทอย พีโมตร ขวัน หลิง ส้ม สำหรับความช่วยเหลือในด้านต่างๆรวมทั้งพี่สาวของข้าพเจ้าสำหรับหน้าที่สวัสดิการที่แสนเพียบพร้อม

ขอบคุณน้องวอร์ม น้องอิม นายเบนนางแบบในอุดมคติของข้าพเจ้าที่ใจดีและเต็มใจช่วยเหลือมีความอดทนต่อแดด ลม ร้อนและเลิงเขางูเป็นอย่างดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ค
สารบัญภาพประกอบ	ง

บทที่

1	ความเป็นมา ความสำคัญและการสร้างสรรค์	1
	1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของโครงการ	1
	1.2 แนวคิดในการสร้างสรรค์	1
	1.3 วัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์ผลงาน	1
	1.4 ขอบเขตการศึกษา	1
	1.5 ขั้นตอนการสร้างสรรค์	2
	1.6 งบประมาณ	2
2	ข้อมูลในการสร้างสรรค์	
	2.1 ประวัติปีกาเกณูอ	3
	2.2 การนำเอกลักษณ์ของชาวปกากะณูมาใช้ในงานแฟชั่น	14
	2.3 ช่างภาพที่มีอิทธิพลในการสร้างสรรค์	16
	2.3.1 Benjamin Alexander Huseby	16
	2.3.2 David Sims	23
3	ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงาน	31
	3.1 วิเคราะห์ข้อมูล	31
	3.2 ขั้นตอนการเตรียมการก่อนการสร้างสรรค์	31
	3.2.1 นายแบบ นางแบบ	31
	3.2.2 รูปแบบการแต่งหน้า	33
	3.2.3 รูปแบบทรงผม	33
	3.2.4 เสื้อผ้า	34
	3.2.5 Prop	37
	3.2.6 การจัดแสง	38

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อการเรียนการสอนเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์อื่นใด
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น 3.2.6 การจัดแสง จัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำ 38 ใช้

3.3 Block Shot	39
3.4 ขั้นตอนการถ่ายทำ	40
3.5 ภาพเบื้องหลังการถ่ายทำ	41
3.6 ขั้นตอนหลังการถ่ายทำ	42
ภาพที่เสร็จสมบูรณ์	44
4 บทสรุป	52
4.1 สรุปผลการทำงาน	52
4.2 ปัญหาในการทำงาน	52
4.3 แนวทางแก้ไข	52
4.4 ข้อเสนอแนะ	52
บรรณานุกรม	53
ประวัติผู้เขียน	54

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพ

ภาพที่ 2.1	วิธีการดำรงชีวิตของชาวกะเหรี่ยง	4
ภาพที่ 2.2	การทอผ้าของชาวกะเหรี่ยง	4
ภาพที่ 2.3	ลายผ้าทอชาวกะเหรี่ยง	5
ภาพที่ 2.4	การสร้างบ้านของชาวกะเหรี่ยง	5
ภาพที่ 2.5	โง ตะกร้าจักสานที่ใช้ในการขนของ	6
ภาพที่ 2.6	เครื่องดนตรีประจำเผ่า	6
ภาพที่ 2.7	การแต่งกายของเด็กผู้ชายปกากะญอ	11
ภาพที่ 2.8	การแต่งกายของเด็กผู้หญิงปกากะญอ	12
ภาพที่ 2.9	ต่างหู เครื่องประดับเอกลักษณ์ประจำเผ่า	13
ภาพที่ 2.10	ลายดอกดาวเรือง	14
ภาพที่ 2.11	การประยุกต์เครื่องประดับ	14
ภาพที่ 2.12	การประยุกต์ลายมาใช้ในการทำพรอบ	15
ภาพที่ 2.13	ผ้าที่ใช้ในการถักทำ	15
ภาพที่ 2.14	Benjamin Alexander Huseby portrait	16
ภาพที่ 2.15	the wind singer Dazed & Confused Magazine	16
ภาพที่ 2.16	the great white lodge Acne Paper Magazine	17
ภาพที่ 2.17	autumn/winter 2012 collections Another Man Magazine	18
ภาพที่ 2.18	Harper's Bazaar Magazine	19
ภาพที่ 2.19	for that feminine look you've always wanted i-D Magazine	19
ภาพที่ 2.20	catch the drift V Man Magazine	20
ภาพที่ 2.21	hard tailoring is softened Dazed & Confused Magazine	20
ภาพที่ 2.22	courtesy of Trump Dazed & Confused Magazine	21
ภาพที่ 2.23	he warrior way American Vogue	25
ภาพที่ 2.24	Chloe	26
ภาพที่ 2.25	balmain s/s 13 campaign	27
ภาพที่ 2.26	or king and country American Vogue	28
ภาพที่ 2.27	Quiet Storm British Vogue (Editorial)	29
ภาพที่ 3.1	นายแบบ	31
ภาพที่ 3.2	นางแบบ	32
ภาพที่ 3.3	การแต่งหน้า	33
ภาพที่ 3.4	ทรงผม	33
ภาพที่ 3.5	รูปแบบของเสื้อผ้า	34
ภาพที่ 3.6	เครื่องประดับชิ้นที่ 1	35
ภาพที่ 3.7	เครื่องประดับชิ้นที่ 2	35
ภาพที่ 3.8	เครื่องประดับชิ้นที่ 3	36

ภาพที่ 3.9 เครื่องประดับชั้นที่ 4	36
ภาพที่ 3.10 Prop ชั้นที่ 1	37
ภาพที่ 3.11 Prop ชั้นที่ 2	37
ภาพที่ 3.12 ตัวอย่างภาพที่ใช้แสงธรรมชาติ	38
ภาพที่ 3.13 อุทยานหินเขางู	39
ภาพที่ 3.14 ภาพเบื้องหลังการถ่ายทำ	41
ภาพที่ 3.15 ขั้นตอนตกแต่งภาพด้วยโปรแกรม Photoshop cs 3	42
ภาพที่ 3.16 ขั้นตอนการแต่งโทนสีภาพ	42
ภาพที่ 3.17 ขั้นตอนใช้เครื่องมือ Brush Tool	43
ภาพที่ 3.18 ขั้นตอนการเก็บรายละเอียดของผิวหน้าแบบ	43
ภาพที่ 3.19 ผลงานจริงรูปที่ 1	44
ภาพที่ 3.20 ผลงานจริงรูปที่ 2	45
ภาพที่ 3.21 ผลงานจริงรูปที่ 3	46
ภาพที่ 3.22 ผลงานจริงรูปที่ 4	47
ภาพที่ 3.23 ผลงานจริงรูปที่ 5	48
ภาพที่ 3.24 ผลงานจริงรูปที่ 6	49
ภาพที่ 3.25 ผลงานจริงรูปที่ 7	50
ภาพที่ 3.26 ผลงานจริงรูปที่ 8	51

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

ความเป็นมา ความสำคัญและการสร้างสรรค์

1.1 ความเป็นมา ความสำคัญของโครงการ

เนื่องจากข้าพเจ้ามีความชอบส่วนตัวต่อชนเผ่าต่างๆในเรื่องของวัฒนธรรมการใช้ชีวิตและการแต่งกายที่แตกต่างกัน แต่ละเผ่าก็มีเอกลักษณ์และความมีเสน่ห์ที่ไม่เหมือนกัน ซึ่งข้าพเจ้าชอบชาวเขาทางภาคเหนือของประเทศไทยเป็นพิเศษทั้ง ชาวปกากะญอ ม้ง มูเซอและอีกหลายๆชนเผ่า ข้าพเจ้าเล็งกลุ่มชาวปกากะญอ โดยศึกษาเอกลักษณ์ของเครื่องแต่งกายชาวปกากะญอและนำมาประยุกต์ชุดและเครื่องประดับที่จะใช้ในงานมีความร่วมสมัย

1.2 แนวคิดในการสร้างสรรค์

“กลีนอายชาวดอย” กลีนอารยธรรมของชาวตะวันออก สีสันสดใสอันเป็นเอกลักษณ์ของชาวปกากะญอ

1.3 วัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์ผลงาน

เพื่อศึกษาเกี่ยวกับชีวิตของชาวปกากะญอและศึกษาเครื่องแต่งกายมาใช้ในการถ่ายภาพแฟชั่นและศึกษาถึงกระบวนการคิดของช่างภาพที่ถ่ายภาพโดยใช้แสงธรรมชาติ โดยนำเสนอเครื่องแต่งกายชาวปกากะญอที่ผ่านการประยุกต์แล้วแต่ยังคงไว้ซึ่งกลิ่นอายและเอกลักษณ์ของชาวปกากะญอ

1.4 ขอบเขตการศึกษา

การถ่ายภาพแฟชั่นครั้งนี้ถ่ายทั้งหมด 8 รูป โดยใช้กล้อง Digital Nikon 7000D และ Digital canon 60D ใช้แสงธรรมชาติทุกรูปและมีการใช้รีเฟลคสะท้อนในบางรูป เป็นภาพสีทั้งหมด

เอกสารนี้เป็นเอกสารผลงานสร้างสรรค์ที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการเรียนการสอนเท่านั้น ไม่สามารถนำออกจำหน่ายหรือทำซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ได้

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.5 ขั้นตอนการสร้างสรรค์

1. ศึกษาข้อมูลเครื่องแต่งกายของชาวปกากะญอ
2. นำข้อมูลมาตีความเพื่อสร้างเป็นแนวความคิด
3. ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบของงานแฟชั่น
4. ร่างภาพคร่าวๆเพื่อจะได้ทราบถึงสิ่งที่ต้องการ เสื้อผ้า เครื่องแต่งหน้า เครื่องประดับ อุปกรณ์ประกอบฉาก และการโพสในแต่ละรูป
5. คิวสถานที่ถ่ายทำ
6. ดำเนินการถ่ายทำ
7. เลือกภาพ ตกแต่งภาพ พิมพ์

1.6 งบประมาณ

ค่าเดินทาง	4,300 บาท
ค่าเครื่องแต่งกาย	2,000 บาท
ค่าอาหารในกอง	1,000 บาท
ค่าอัดภาพ เข้ากรอบ	1,000 บาท
รวมทั้งสิ้น	8,300 บาท

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

ข้อมูลในการสร้างสรรค์

2.1 ประวัติปกากะญอ

ปกากะญอ

ปกากะญอ หรือกะเหรี่ยง (Karen) พื้นที่การกระจายของเผ่าพันธุ์นี้มีอยู่ในจังหวัดแม่ฮ่องสอน กำแพงเพชร ตาก แพร่ ลำพูน ลำปาง เชียงใหม่ เชียงราย น่าน อุทัยธานี ราชบุรี เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์ กาญจนบุรี และชุมพร บางครั้งเรียกชาวเขาเผ่านี้ว่า ปกากะญอ ซึ่งแปลว่า "คน" โดยอพยพมาจากจีน – ทิเบต (Sino Tibetan) และมีชนชาติเดิมที่พูดภาษาไตโล ซึ่งเป็นตระกูลทิเบต-พม่า คือ สันนิษฐานว่าเดิมอาศัยอยู่ในดินแดนตะวันออกของทิเบต แล้วอพยพมาอยู่ในประเทศจีนประมาณ 700 ปีก่อนพุทธกาล ชาวจีนเรียกปกากะญอว่า โจง ภายหลังจากจีนมีสงครามในประเทศ ปกากะญอได้หนีภัยสงครามมาอยู่แถบลุ่มน้ำแยงซี ต่อมาเกิดสงครามกับชนกลุ่มน้อยด้วยกันเอง จึงได้อพยพลงมาสู่ลุ่มน้ำโขงลุ่มน้ำสาละวินในเขตประเทศพม่า อพยพมาอยู่อาศัยก่อนชนชาติไทย เมื่อถูกเขมรและมอญรุกราน จึงหลบหนีไปอยู่ในป่าลึก หรือบนภูเขาสูง และอยู่ตามพรมแดนไทย-พม่า ปกากะญอหรือกะเหรี่ยงแบ่งเป็นกลุ่มใหญ่ได้ 2 กลุ่มคือ กะเหรี่ยงโป (Pwo Karen) เป็นกลุ่มที่ค่อนข้างเคร่งครัดในประเพณี พบมากที่ อำเภอมะละเรียง จังหวัดแม่ฮ่องสอน อำเภอมก๋อย จังหวัดเชียงใหม่และกะเหรี่ยงสะกอ (Skaw Karen) เป็นประชากรชาวเขากลุ่มใหญ่ที่สุดของประเทศไทยคือมีจำนวนถึง 353110 คน จากจำนวนชาวเขา ทุกเผ่าทั่วประเทศ 745577 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 47.36 กรมประชาสงเคราะห์ (2538) การตั้งถิ่นฐานในประเทศไทยของปกากะญอคาดว่ามิประมาณ 250 ปีมาแล้ว การตั้งบ้านเรือนมักจะตั้งอยู่ตามไหล่เขาหรือหุบเขาสูงจากระดับน้ำทะเลไม่เกิน 1200 เมตร

ปัจจุบันสังคมยุคใหม่และอารยธรรมตะวันตกได้เข้ามามีบทบาทในประเทศแถบเอเชียมากขึ้น แต่สังคมของชาวปกากะญอ ยังคงไว้ซึ่งประเพณี วัฒนธรรมดั้งเดิมเป็นส่วนใหญ่ อาจจะมีการเปลี่ยนแปลงไปบ้างบางส่วน แต่ความสมบูรณ์และความงดงามแห่งประเพณี วัฒนธรรมก็ยังคงเป็นตัวอย่างต้นแบบแห่งการเป็นอยู่ของสังคมและชีวิตที่พอเพียง

การใช้ชีวิตของสังคมปกากะญอเป็นการอยู่ลักษณะของสังคมโบราณหรือ primitive societies คืออยู่ลักษณะปลูกพืชผลให้มีพอเพียงใช้บริโภคในครัวเรือนมีบางส่วนที่สามารถเก็บเมล็ดพันธุ์ไว้ใช้เพาะปลูกพืชผักสวนครัวปลูกไว้ในบริเวณบ้าน การดำรงชีพของปกากะญอ มีการลงแขกใช้ช่วงฤดูเพาะปลูกหรือฤดูเก็บเกี่ยว

แม้ว่ากรรมเจ้าทั้งสี่ อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.1 วิธีการดำรงชีวิตของชาวกะเหรี่ยง

ศิลปะวัฒนธรรมที่ทรงคุณค่าและน่าภูมิใจของชาวไทยภูเขากะเหรี่ยง

ผ้ากะเหรี่ยง เป็นผ้าที่ทอด้วยมือ โดยอาศัยเครื่องมือในการทอที่น้อยที่สุด ผู้ทอต้องใช้ความพยายามเป็นอย่างสูงจึงสำเร็จเป็นผืนผ้า อาทิ ผ้านุ่งจะประกอบด้วยลวดลายวิจิตรบรรจงมีมากมายหลายลาย และหลากสี หนึ่งย้อมคือ สีแดง เสื้อมีลักษณะเป็นเสื้อคลุมไม่มีแขน มีลวดลายน้อยกว่าผ้านุ่ง มักจะเป็นลายแนวตั้ง ยามที่ใช้สำหรับใส่สิ่งของติดตัวเดินทางก็ทำด้วยผ้าทอมือเช่นเดียวกับผ้านุ่งและเสื้อ ศิลปะการทอสืบทอดต่อกันมาจากรุ่นบุรุษมีความเป็นเอกลักษณ์ของชาวไทยภูเขาซึ่งมีลวดลายและสีฉูดฉาด โดยอาศัยสิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติมาทำ เช่น สีและด้ายซึ่งทำจากฝ้าย

ภาพที่ 2.2 การทอผ้าของชาวกะเหรี่ยง

เอกสาร

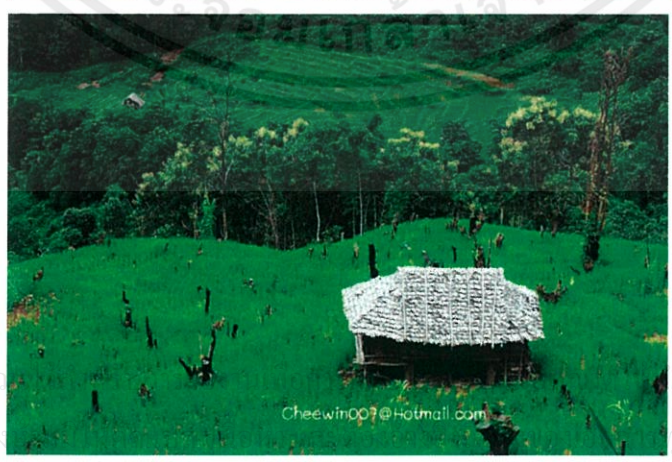
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดเบสลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ด้านการค้า

ภาพที่ 2.3 ลายผ้าทอชาวกะเหรี่ยง

สิ่งของเครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน บ้านกะเหรี่ยงมีลักษณะปลูกด้วยไม้ไผ่ หลังคามุงแฝกลากชายคาลงมาตลอด มีชายคายื่นออกมา พื้นบ้านยกสูงมีบันไดทำด้วยไม้สำหรับขึ้นลง เครื่องจักสานที่ทำด้วยไม้ไผ่ เช่น โง่ มีลักษณะเป็นตะกร้าแต่รูปทรงสูงกว่ามีสายคาดสำหรับติดขึ้นหลังเพื่อใส่พืชผลในไร่ อุปกรณ์เครื่องดนตรี เครื่องเป่าทำด้วยไม้ไผ่ มีลักษณะเช่นเดียวกับแคนแต่แคนของกะเหรี่ยงมีลักษณะยาวกว่าแคนทั่วไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งการนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.4 การสร้างบ้านของชาวกะเหรี่ยง

ภาพที่ 2.5 โง ตะกร้าจักสานที่ใช้ในการขนของ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับภาพที่ 2.6 เครื่องดนตรีประจำเผ่า ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วัฒนธรรมประเพณีที่สำคัญของกะเหรี่ยง

ชาวกะเหรี่ยงมีประเพณีที่เกี่ยวข้องกับการทำพิธีกรรมเลี้ยงผี บวงสรวงดวงวิญญาณด้วยการดั้นเหล้า ฆ่าไก่แกงและมัดมือผู้ร่วมพิธีด้วยฝ้ายดิบซึ่งเกี่ยวโยงกัน

วัฒนธรรมด้านภาษา กะเหรี่ยงมีวัฒนธรรมด้านภาษาเป็นของตนเอง ซึ่งเป็นภาษาคึ่งเดิมภาษา กะเหรี่ยงเป็นภาษาที่ไม่เจือปนกับภาษาอื่นแต่ไม่มีตัวอักษรใช้ ประเพณีข้าวห่อเป็นประเพณีเรียกขวัญของชาว ไทยกระเหรี่ยง ซึ่งถือเป็นประเพณีสำคัญต้องจัดเป็นประจำทุกปี โดยกำหนดในเดือนเก็ไทยซึ่งแต่ละหมู่บ้าน จะกำหนดวันใดก็ได้แล้วแต่ข้อตกลงของแต่ละหมู่บ้าน ซึ่งนอกจากจะเป็นประเพณีเรียกขวัญของชาวกะเหรี่ยง แล้วก็เป็นการกลับบ้านเพื่อเยี่ยมญาติพี่น้อง เยี่ยมเพื่อนบ้านและแบ่งปันข้าวห่อให้เพื่อนบ้านต่างถิ่น เป็นการ ผูกไมตรีอีกด้วย ประเพณีเวียนศาลาเป็นประเพณีบูชาสิ่งศักดิ์ซึ่งแต่ละหมู่บ้านก็จะมีศาลาประเพณีของ หมู่บ้านตัวเอง จัดขึ้นปีละ 2 ครั้ง ครั้งแรกจัดในเดือน 5 ครั้งที่ 2 จัดในเดือน 11 ประเพณีย่องสาวเดิมเป็น ประเพณีของหนุ่มสาวที่นัดพบปะพูดคุยกัน แต่ปัจจุบันประเพณีนี้ค่อยๆ หดหายไปตามกาลเวลา

ประเพณีปีใหม่ โดยหัวหน้าหมู่บ้านจะเป็นผู้ระบุนวลวงหน้า แต่ละหมู่บ้านจะมีปีใหม่แต่ละปีไม่ตรง กันเพราะเป็นพิธีที่หมายถึงการเริ่มต้นของฤดูกาลการเกษตร

พิธีขึ้นปีใหม่ (นี่ซอโค)

วันขึ้นปีใหม่ ภาษากะเหรี่ยงเรียกว่า นี่ซอโค เป็นประเพณีที่จัดขึ้นในช่วงเดือนมกราคมของทุกปี ซึ่งจะ ตรงกับช่วงหลังจากการเก็บเกี่ยวผลผลิตเป็นที่เรียบร้อยแล้ว วันขึ้นปีใหม่จะจัดปีละครั้งเท่านั้น เป็นวันที่ สำคัญวันหนึ่งของชาวกะเหรี่ยง เพราะเหล่าญาติพี่น้องที่ได้แต่งงาน หรือจากบ้านไปทำงานที่อื่น จะกลับมา ร่วมงานปีใหม่กันอย่างถ้วนหน้า สิ่งที่ต้องเตรียมก่อนวันขึ้นปีใหม่ คือจมนม หลายชนิด เช่น ข้าวเหนียวต้ม ข้าวปุก ข้าวหลาม เพื่อวันรุ่งขึ้นจะถวายแด่เทพเจ้าเตรียมเหล่า สำหรับประกอบพิธีและดื่มร่วมกัน

ดกกกลางคืนของก่อนวันขึ้นปีใหม่ ผู้นำศาสนาที่ชาวกะเหรี่ยงเรียกว่า "ฮีโซ" จะทำการเรียกเหล่าชาว บ้านมาชุมนุม ในแต่ละบ้านจะส่งตัวแทนบ้านละหนึ่งคน คือ หัวหน้าครอบครัว (ต้องเป็นผู้ชาย) ตอนไป ชุมนุมจะต้องเตรียมเหล่า บ้านหนึ่งขวดไปขังบ้านของผู้นำศาสนา (ฮีโซ) ด้วย เมื่อมาพร้อมกันทั้งคน และ เหล่าแล้ว ฮีโซจะเริ่มทำพิธีกรรมพิธีกรรมนี้ชาวกะเหรี่ยงเรียกว่า พิธีกินหัวเหล่า (เอาะซีโค) โดยตอนแรกจะ นำขวดเหล่ามารวมกัน โดยฮีโซจะทำการอธิษฐาน จากนั้นจะรินเหล่าลงในแก้ว แล้วให้คนที่มาร่วมพิธีดื่ม วิธ ีการดื่มคือ เอาขวดแรกของคนที่มาถึงก่อน ฮีโซจะเอามาเทลงแก้ว แล้วฮีโซจะจิบเป็นคนแรก จากนั้นก็ให้คน ต่อไปจิบต่อ จิบเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ จนครบทุกคนที่มาร่วมงาน แล้ววนกลับมาถึงคิวฮีโซ ฮีโซจะทำการเททั้ง พร้อมอธิษฐานให้พร แด่เจ้าบ้านและครอบครัวของเจ้าของเหล่าขวดที่ได้เทไปแล้ว จะทำเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ จน ครบทุกขวดของทุกบ้านที่มาร่วมงาน บางครั้งบางทีหมู่บ้านไหนที่มีหลังคาเรือนเยอะอาจทำถึงเช้าเลยก็ได้ เช้าวันขึ้นปีใหม่

ชาวกะเหรี่ยงจะตื่นแต่เช้าแล้วมาฆ่าหมู ฆ่าไก่ เพื่อจะนำมาประกอบพิธีในวันรุ่งเช้า โดยเริ่มจากการนำ ไก่ที่ฆ่าแล้ว พร้อมเหล่าหนึ่งขวดมาตั้งที่ขันโตก เพื่อจะประกอบพิธีมัดข้อมือ หรือเรียกขวัญของลูกหลานใน แต่ละบ้าน โดยผู้เฒ่าผู้แก่ในครอบครัวจะเป็นผู้ประกอบพิธีนี้ เวลานี้สมาชิกทุกคนในครอบครัวจะอยู่กันครบ หน้า (คล้าย ๆ กับการรดน้ำดำหัว) ผู้เฒ่าผู้แก่เริ่มมัดข้อมือลูกหลาน โดยจะนำไม้มาเคาะที่ขันโตก เพราะเชื่อว่าเป็น การเรียกขวัญของลูกหลานให้กลับมาอยู่กับเนื้อกับตัว จากนั้นก็มัดข้อมือพร้อมอธิษฐานให้พร ในคำ อธิษฐานนั้น จะกล่าวให้ทุกคนในครอบครัวอยู่ดีมีสุข หลุดพ้นจากสิ่งชั่วร้ายทั้งปวงมีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง หลังจากมัดข้อมือเสร็จแล้วจะรับประทานอาหารร่วมกัน พอรับประทานอาหารเสร็จ ก็จะออกตระเวนไป ตามบ้านของแต่ละบ้านแต่ละครอบครัว เพื่อกินสังสรรค์กัน พร้อมรินเหล่าเพื่ออธิษฐาน และอวยพรให้ซึ่งกัน

และกัน จากนั้นจะเดินทางไปกินเหล้าทุก ๆ บ้านในหมู่บ้าน และอวยพรให้ทุกบ้านมีแต่ความสุขไปด้วย พิธีขึ้นปีใหม่ของชาวกะเหรี่ยงนั้นจะมีวันที่สำคัญที่สุด คือ วันแรก ส่วนวันอื่น แล้วแต่ว่าอยากกินถึงวันไหน ซึ่งแล้วแต่แต่ละหมู่บ้านที่ได้จัดขึ้น หลังจากพิธีขึ้นปีใหม่ “นี้ซอโค” เปรียบร้อยแล้วก็จะเป็นช่วงเวลาที่จะ ต้องเริ่มต้นวิธีการทำมาหากินของปีถัดไป

ที่กล่าวมาทั้งหมดคือกะเหรี่ยงพุทธ หรือ "เอาะ แคะ" นอกจากนี้ยังมีกะเหรี่ยงอีกกลุ่ม คือ กะเหรี่ยงคริสต์ กะเหรี่ยงคริสต์จะมีพิธีกรรมที่คล้าย ๆ กัน แต่จะทำในแบบ ศาสนาของตนเอง คือเข้าโบสถ์ อธิษฐานเสร็จ จะทานข้าวร่วมกัน จากนั้นจะมีการประมูลราคาข้าวของของแต่ละบ้านที่นำมาประมูลร่วมกัน หลังจากประมูลราคาสิ่งของเสร็จ ก็จะมีการจัดกลุ่มแข่งกีฬาพื้นบ้านชนิดต่าง ๆ ตกเย็นมีการแสดงละครสร้างความบันเทิง จะไม่มีการกินเหล้า หรือเมามายในวันนี้ จากนั้นก็จะแยกย้ายกันกลับบ้านของตนเอง ในช่วงนี้จะมีการอธิษฐานทุกคืนจนครบ 7 คืน จึงจะถือว่าสิ้นสุดพิธีขึ้นปีใหม่

ประเพณีแต่งงาน

ผู้ชาย (เอาะ เม)

เรื่องราวของการชู้ขอมีลักษณะดังนี้เมื่อเป็นที่รับรู้แล้วว่าหญิงชายรักชอบพอกัน พ่อแม่และญาติพี่น้องของฝ่ายหญิงก็จะส่งคนไปหาฝ่ายชาย เพื่อสอบถามให้แน่ใจว่าฝ่ายชายรัก และยินดีที่จะแต่งงานกับฝ่ายหญิงจริงหรือไม่ หากฝ่ายชายรักชอบพอกัน และยินยอมที่จะแต่งงานกับฝ่ายหญิงก็จะมีคนนัดหมายวันเวลาทำพิธีแต่งงานกันในเวลานั้น (ตามหลักประเพณีกะเหรี่ยงฝ่ายหญิงจะต้องเป็นฝ่ายไปขอฝ่ายชาย)

การหมั้นหมาย (เตอะ โหล)

เมื่อฝ่ายชายตกลงปลงใจว่าจะแต่งงานกับฝ่ายหญิงและนัดหมายวันเวลาแต่งงานที่แน่นอนแล้วฝ่ายชายก็ส่งเจ้าแก้วไปทำพิธีหมั้นหมาย ฝ่ายหญิงก่อนวันแต่งงานในพิธีฝ่ายหญิงจะฆ่าไก่ 2 ตัว ในการทำอาหารเพื่อเลี้ยงรับรองเจ้าแก้วของฝ่ายชายและ วันรุ่งขึ้นก็จะนัดหมายวันเวลาที่ฝ่ายชายและเพื่อนๆ จะมาหาฝ่ายหญิงเพื่อทำพิธีแต่งงานต่อไป

หมู่แรกทำพิธี (เทาะ เตาะ)

เทาะเตาะ คือหมู่ตัวแรกที่ใช้มาในพิธีแต่งงาน และจะนำเนื้อหมูมาเอาไว้เป็นเครื่องบูชาเพื่อขอเทวดาอวยพรเจ้าบ่าวเจ้าสาวและผู้ร่วมงานทุกคน เมื่อถึงเวลาออกเดินทางไปสู่หมู่บ้านเจ้าสาว เจ้าแก้วของเจ้าบ่าวและเพื่อนเจ้าบ่าวจะลงไปอยู่พร้อม กันที่พักหน้าหมู่บ้านและจะปูเสื่อเพื่อนั่งปรึกษาหารือกัน จากนั้นเจ้าแก้วจะทำพิธีรินเหล้าและอธิษฐานขอพร เมื่อเสร็จพิธีก็จะออกเดินทางโดยมีเจ้าบ่าวและเพื่อนๆ ของเจ้าบ่าวร่วมเดินทางกันอย่างพร้อมเพรียงกัน เมื่อเดินทางมาถึงบ้านเจ้าสาวเพื่อนบ้านของเจ้าสาวก็จะคอยต้อนรับโดยจะนำไปพักที่พักชั่วคราวบริเวณหน้าบ้าน เพื่อทำพิธีดื่มเหล้า เสร็จพิธีดื่มหัวเหล้า (เหล้าขวดแรกที่ใช้ดื่มในพิธี) หลังจากนั้นก็จะขึ้นไปสู่บ้านเจ้าสาวเพื่อพักผ่อน และดื่มเหล้าพร้อมกับขับลำนำโต้ตอบกันระหว่างเพื่อนเจ้าบ่าวที่เป็นคนต่างถิ่นและเพื่อนเจ้าสาวที่เป็นคนต่างถิ่น และเพื่อนเจ้าสาวที่เป็นคนในถิ่น ในขณะที่เดียวกันนี้ญาติพี่น้องของเจ้าสาวก็จะทำการฆ่าหมูเพื่อทำอาหารสำหรับเลี้ยงต้อนรับแขกที่มาในงานทุกคน รวมถึงเพื่อนเจ้าบ่าวที่มาจากต่างถิ่นมารับประทานอาหารร่วมกัน เสร็จแล้วก็จะเป็นเวลาส่วนตัวของแต่ละคน ที่จะพักผ่อนนอนหลับหรือเยี่ยมเยียนเพื่อนบ้านอื่นๆ และขับลำนำโต้ตอบกัน ซึ่งบางคนบางกลุ่มก็จะเที่ยวขับลำนำตลอดคืนเลยทีเดียว

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ไก๋ขอพระหว่างเดินทางกลับ (ขอ โจ้ ลอ)

ฝ่ายหญิงก็จะทำการฆ่าไก๋ 2 ตัว คัมให้สุกแล้วห่อใส่เต้าแก่และเพื่อนของเจ้าบ่าวนำกลับไปเพื่อเป็นอาหารเมื่อออกจากหมู่บ้านของเจ้าสาวซึ่งระหว่างทาง จะหยุดอยู่ข้างทางเต้าแก่จะทำพิธีถวายอาหารแด่เทพดาเพื่อเป็นการอวยพรแก่ผู้ร่วมเดินทาง ให้ได้รับความปลอดภัยจากภัยอันตรายทั้งหลาย และกลับถึงบ้านโดยสวัสดิภาพจากนั้นทุกคนที่มาด้วยกัน จะต้องช่วยกันกินไก๋กับข้าวให้หมดพอกลับถึงบ้านแล้วทุกคนก็จะมารวมกันตัวกันตรงจุดหน้าบ้านของเจ้าบ่าวก่อนที่จะแยกย้ายกันกลับบ้านของตนแล้วเต้าแก่ก็จะทำพิธีคัมหัวเหล่าอีกครั้งเป็นครั้งสุดท้าย วันรุ่งขึ้นวันหนึ่งเพื่อนบ้านทุกคนจะหยุดงานซึ่งถือเป็นเรื่องห้าม

ศาสนาและพิธีกรรม

ระบบความเชื่อของกะเหรี่ยงมีความสัมพันธ์กับวิถีชีวิตและความเป็นอยู่ เชื่อมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ มนุษย์กับธรรมชาติและมนุษย์กับสิ่งที่มีชีวิต

ความเชื่อถือของกะเหรี่ยงได้แผ่แทรกซึมและมีอิทธิพลมากต่อการประพฤติปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ดังนั้นคนกะเหรี่ยงจึงให้ความสำคัญในทางศาสนามากนั้น คือการนับถือผีและพุทธรวมกัน ผีที่นับถือซึ่งมีความสำคัญ ได้แก่ ผีหน้าไฟ และผีต่างๆ (ต่ามีข้า) ที่สิงสถิตอยู่ตามป่า ภูเขา ลำห้วย ในไร่ ในนา ในหมู่บ้าน และในเรือนของตนเอง เป็นต้น ผีที่ถือว่าเป็นผีร้ายนั้นเชื่อว่าเป็นผีที่จะทำให้ประสบภัยพิบัติทั้งปวงจึงต้องมีการเอาอกเอาใจด้วยการเซ่นสังเวยด้วยอาหารต่างๆ ซึ่งได้แก่ หมู, ไก่, เหล้า, ข้าว, ขนม เป็นต้น

นอกจากมีความเชื่อในเรื่องผีต่างๆ ซึ่งมีอิทธิพลต่อชีวิตประจำวันต่อพวกเขาแล้ว กะเหรี่ยงยังเชื่อในเรื่องขวัญซึ่งมีประจำตัวของแต่ละคน กะเหรี่ยงยังเชื่อไว้ในร่างกายคนเรามีอยู่ทั้งหมด 33 ขวัญ ส่วนใหญ่ไม่สามารถนับได้หมดว่า ขวัญอยู่ในส่วนไหนบ้างขวัญอยู่ที่ศีรษะ ขวัญสองที่โบหูทั้งสองข้าง ขวัญจะละทิ้งหรือหายไปก็ต่อเมื่อกันนั้นได้ตายไป นอกจากนั้นแล้วเชื่อกันว่าขวัญชอบที่จะหนีไปท่องเที่ยวตามความต้องการของมันเอง และก็จะถูกผีร้ายต่างๆ ทำร้ายหรือกักขังไว้ ซึ่งจะทำให้ผู้นั้นล้มป่วย การรักษาพยาบาลหรือวิธีที่จะช่วยเหลือคนเจ็บป่วยได้ ก็คือการล่อและเรียกขวัญให้กลับมาสู่บุคคลที่เจ็บป่วย พร้อมกับทำพิธีผูกข้อมือรับขวัญด้วย ในสังคมของกะเหรี่ยงนั้นถือเป็นการผิดธรรมดา เมื่อวันในหมู่บ้านจะทำพิธีเลี้ยงผีและการเรียกขวัญของคนเจ็บป่วยแทนการรักษาด้วยสมัยใหม่ บางครั้งแม่หมอจะมีหมอเข้าไปช่วยรักษาให้ตามแบบทันสมัย แต่ถ้าหากที่บ้านผู้ป่วยนั้นได้รับการเลี้ยงผีแล้วเขาจะปฏิเสธที่จะรักษาทันทีอย่างน้อย 3 วัน

คนกะเหรี่ยงนับถือทั้งศาสนาพุทธ คริสต์ และนับถือผี เกือบร้อยละเก้าสิบถือผี ผีมีอยู่ทุกแห่ง ในป่า ในไร่ ในนา ในลำธาร ผีและวิญญาณเป็นบ่อเกิดของคุณธรรมและค่านิยมหลายประการ เช่นการอยู่อย่างผัวเดียวเมียเดียว ไม่ประพฤติผิดลูกเมียใคร หรือการเลี้ยงดูพ่อแม่ที่ซื่อสัตย์ กับความเชื่อที่ว่าวิญญาณของบรรพบุรุษ คือผีบ้านเรือนที่คอยคุ้มครองดูแลลูกหลานให้อยู่เย็นเป็นสุข เป็นต้น ผีที่นับถือ คือผีบ้านและผีเรือน ผีบ้านเป็นผีเจ้าที่ที่คอยปกป้องดูแลหมู่บ้าน ผีเรือนเป็นผีดวงวิญญาณบรรพบุรุษ ซึ่งคอยปกป้องรักษาบุตรหลานเหลนผู้สืบตระกูลของตนด้วยความห่วงใย นอกนี้ยังมีผีประจำไร่หรือผีนา ซึ่งจะช่วยให้ผลผลิตของไร่เนาเจริญงอกงาม ดังนั้นจึงมีการทำร้านเลี้ยงผีไร่หรือผีนา ก่อนทำการปลูกข้าวหรือพืชไร่

เมื่อเก็บเกี่ยวได้ผล ก็จะมีการเลี้ยงอีกครั้ง เรียกว่าประเพณีงานกินข้าวใหม่ มีการฆ่าไก่ฆ่าหมูเป็นเครื่องเซ่นบูชาดังเช่นประเพณีขึ้นปีใหม่ ชาวกะเหรี่ยงที่นับถือพุทธก็จะนำอาหารหรือเงินมาถวายพระที่วัด

คนกะเหรี่ยงมีความเกรงกลัวผีป่า ซึ่งถือว่าเป็นผีร้าย คอยทำร้ายผู้คนมากกว่าจะคุ้มครองป้องกัน ผีป่ามี 2 พวกคือ ผีป่าบก และผีป่าน้ำ ผีป่าบกจะรวมไปถึงผีป่า ผีภูเขา ผีเจ้าบ้าน ผีเจ้าเมือง เจ้าที่ ผีหลวง และผีฟ้า ส่วนป่าน้ำ ได้แก่ ผีซึ่งสถิตอยู่ตามลำห้วย ลำธาร บึง หนองน้ำ เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นลิขสิทธิ์ของสถาบันวิจัยและพัฒนาพื้นที่สูง (องค์การมหาชน) และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การเลี้ยงผี

การเลี้ยงผีมีหลายพิธีและต่างวาระกัน เช่น การเลี้ยงผีเพื่อฉลองโชคฉลองชัย ในโอกาสย้ายหมู่บ้านไปตั้งอยู่ในที่แห่งใหม่ การเลี้ยงผีเพื่อขอขมาลาโทษต่อเจ้าบ้านเจ้าเมือง ซึ่งเป็นผีป่า ผีหลวง ผีฟ้า และการเลี้ยงผีเพื่อบำบัดโรคภัยไข้เจ็บ เป็นต้น

พิธีเลี้ยงผีเรือนและผีบรรพบุรุษ

ในสังคมกะเหรี่ยง การเลี้ยงผีเรือนและผีบรรพบุรุษจะทำกันปีละครั้ง หลังจากเกี่ยวข้าวเสร็จแล้ว เป็นพิธีที่ศักดิ์สิทธิ์ ก่อนวันทำพิธีลูกหลานทุกคนจะต้องมาล้างก้นที่อย่างพร้อมหน้าพร้อมตากัน หากมีใครขาดผู้ทำพิธีจะต้องเอาข้าวก้อนที่คนต้องกิน เก็บไว้ให้เขากินเมื่อเขากลับมาบ้าน หากเขาไม่กลับมาได้ส่งไปให้เขา มิฉะนั้นจะถือว่า การเลี้ยงผีไม่ได้ผล ในพิธีนี้คนกะเหรี่ยงนิยมใส่เสื้ออย่างกะเหรี่ยงทุกคนต้องสวมกิริยาจากจะพูดมากไม่ได้ มิฉะนั้นจะต้องเลิกพิธีเสียกลางคัน และต้องทำพิธีกันใหม่ในเดือนถัดไป และยังมีข้อควรปฏิบัติและห้ามอื่นๆ เช่น ต้องกินข้าวในขันโตกเดียวกันหมด ต้องหุงข้าวหม้อเดียวกันเสร็จแล้วแม่บ้านต้องล้างขันโตกล้างจานคนเดียวจะให้คนอื่นช่วยไม่ได้ ถ้ายังมีคนกินข้าวไม่เสร็จคนอื่นๆ จะลงจากบ้านไม่ได้ ในวันทำพิธีห้ามการตัดผม ห้ามกินของที่มียาสเปี้ยวอีกด้วย การทำพิธีเลี้ยงผีเรือนและผีบรรพบุรุษมี 2 แบบคือแบบไม่มีมัดมือ และแบบมีมัดมัดมือ

แบบไม่มีมัดมือ พิธีเริ่มด้วยการที่สมาชิกทุกคนในครอบครัวนั่งล้อมรอบโตกข้าว พ่อบ้านหรือแม่บ้านจะเริ่มรับประทานก่อนด้วยข้าว 1 คำ กับเนื้อไก่ต้มและน้ำ จากนั้นแม่บ้านหรือพ่อบ้านก็ทำตาม และลูกๆ ก็ทำเช่นเดียวกัน เริ่มตั้งแต่ลูกคนโตไปจนถึงลูกคนเล็กสุด ทุกคนกินได้คนละคำเท่านั้น และกินได้รอบเดียว พอกินครบทุกคน ผู้ทำพิธีก็หยิบข้าวสุก 1 ก้อนและเนื้อไก่ที่ต้มกับแกง วางลงบนพื้นแล้วสวดมนต์ขอเชิญดวงวิญญาณของบรรพบุรุษทั้งหลาย มารับอาหารเครื่องเซ่น และขอให้ดวงวิญญาณเหล่านั้นช่วยปกป้องคุ้มครองกันภัย ขอให้ชีวิตความเป็นของครอบครัวดีขึ้น ให้มีความสุขไม่เจ็บป่วย ทำมาหากินอุดมสมบูรณ์ หลังจากนั้นก็รับประทานอาหารร่วมกันได้

แบบมีมัดมือ พิธีเริ่มด้วยการที่สมาชิกทุกคนในครอบครัวนั่งล้อมรอบขันโตกข้าว ในขันโตกข้าวมีข้าวและกับข้าวที่ทำจากไก่หรือหมู และมีด้ายขั้วยาวพาดบนอาหาร จากนั้นแม่บ้านเริ่มทำพิธีด้วยการหยิบด้ายขั้วยาวมัดมือให้พ่อบ้าน พร้อมกับกล่าวถ้อยคำเรียกขวัญ และวิงวอนขอให้ผีบรรพบุรุษและผีเรือนอำนวยความสะดวกความสุภาพความเจริญให้แก่พ่อบ้าน จากนั้นพ่อบ้านก็ผูกมือให้แม่บ้านและเรียกขวัญในทำนองเดียวกัน เสร็จแล้วทั้งพ่อและแม่ก็ผูกมือให้ลูกๆ คน พร้อมให้พรและเรียกขวัญให้ เมื่อมัดมือทุกคนแล้ว พ่อบ้านหรือแม่บ้านก็หยิบก้อนข้าว 1 ก้อน ให้ตกลงลงบนพื้นดินเพื่ออุทิศให้กับผีบ้านผีเรือน จากนั้นทุกคนก็ร่วมกันกินข้าวได้

การเลี้ยงผีเรือนและผีบรรพบุรุษทั้ง 2 แบบ ไม่ใช่หลักในการประกอบพิธี การเลี้ยงผีเรือนและผีบรรพบุรุษ นอกจะทำตามปกติปีละครั้งแล้ว เมื่อสมาชิกในบ้านอยู่ไม่สุขสบายมีคนเจ็บป่วยบ่อย และเลี้ยงหมู, ไก่ไม่เติบโต ก็อาจมีการเลี้ยงผีเรือนและผีบรรพบุรุษอีกได้ การเลี้ยงในลักษณะนี้มีพิธีการมากมาย จะต้องใช้เหล้าในพิธี รวมทั้งทำข้าวเหนียวต้มด้วย ต้องมีการเชิญหมอผีมาทำพิธี และเชิญแขกมาร่วมกินด้วย ซึ่งต่างจากพิธีเลี้ยงผีเรือนตามปกติที่ห้ามคนนอกครอบครัวกินอาหารด้วยเป็นอันขาด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การแต่งกาย

เครื่องแต่งกายกะเหรี่ยง แยกออกเป็นการแต่งกายของผู้ชาย, การแต่งกายของผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว และการแต่งกายของผู้หญิงโสด การปักและลวดลายประดิษฐ์มีทั้งลวดลายในการถักทอมีความหมายของลวดลายที่ถักทอลงไป ส่วนเครื่องประดับนั้นมี ต่างหู, เคาะกลอ, โขกกลอ, กิ๊ป, ลูกปัก, กำไลข้อมือ เป็นต้น ชาวกะเหรี่ยงในแต่ละกลุ่มจะมีเครื่องแต่งกายที่เป็นเอกลักษณ์และลักษณะเฉพาะตัวในด้านสีสันทัน แต่รูปแบบลักษณะการแต่งกายจะเหมือนกันคือผู้ชายจะนิยมใส่ชุดเสื้อคอสีแดง ใส่กางเกงทรงกระบอก ส่วนผู้หญิงที่เป็นโสดจะใส่ชุดเสื้อทรงกระบอกผ้านี้ทอเองด้วยมือ มีทั้งสีขาวและสีแดง ส่วนผู้หญิงที่แต่งงานแล้วจะใส่ชุดเป็น 2 ส่วนคือผ้าชิ้นสีแดงและใส่เสื้อสีดำ บนเสื้อจะมีการประดับด้วยลูกเดือยหรือปักด้วยด้ายหลากสีในลวดลายชนิดต่างๆ ซึ่งแต่ละชนิดจะเลียนแบบจากธรรมชาติ ซึ่งมีการเรียกชื่อเฉพาะโดยจะให้ความรู้สึกและอารมณ์ที่แตกต่างกันไป เนื่องด้วยในปัจจุบันผู้ชายกะเหรี่ยงสะกอ นิยมแต่งกายเหมือนคนไทยในท้องถิ่นทั่วไป แต่ส่วนใหญ่ยังคงมีเสื้อสีแดงสำหรับไว้ใส่ในโอกาสสำคัญ เสื้อแดงตัวนี้เป็นสัญลักษณ์ของความเป็นชาย นั่นคือความอดทนแข็งแรง ส่วนเด็กผู้ชายกะเหรี่ยงจะใส่เสื้อแดงตัวเดียวยาวถึงหัวเข่า

กะเหรี่ยงทอผ้าเป็นวัฒนธรรมประจำเผ่า เสื้อเด็กและหญิงสาวจะเป็นชุดทรงกระสอบผ้าฝ้ายพื้นขาว ทอปักประดับลวดลายในเชิงดงาม ส่วนหญิงที่มีครอบครัวแล้วจะสวมเสื้อสีดำ น้ำเงิน และผ้าถุงสีแดงคนละท่อน ตกแต่งด้วยลูกเดือย หรือทอยกดอก ยกลาย สำหรับผู้ชายกะเหรี่ยงนั้นส่วนมากจะสวมเสื้อตัวยาวถึงสะโพก ตัวเสื้อจะมีการตกแต่งด้วยแถบสีไม่มีการปักประดับเหมือนเสื้อผู้หญิง นุ่งกางเกงสะดอ นิยมใช้สร้อยลูกปักเป็นเครื่องประดับและสวมกำไลเงินหรือค้อมหู

ภาพที่ 2.7 การแต่งกายของเด็กผู้ชายปกากะญอ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.8 การแต่งกายของเด็กผู้หญิงปกากะญอ
 เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการศึกษาเท่านั้นนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 เด็กผู้หญิงและผู้หญิงที่ยังไม่ได้แต่งงานจะสวมชุดสีขาว
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.9 ต่างหู เครื่องประดับเอกลักษณ์ประจำเผ่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2 การนำเอกลักษณ์ของชาวปกากะญอมาใช้ในงานแฟชั่น

การใช้ลายที่นิยมใช้ประจำของชาวปกากะญอมาประยุกต์ในเสื้อผ้า คือลายดอกดาวเรือง ซึ่งลักษณะของลายจะเป็นรูปทรงเรขาคณิต

ภาพที่ 2.10 ลายดอกดาวเรือง

การเลือกใช้ผ้าที่เป็นโทนสีแดง น้ำเงิน ขาว ซึ่งเป็นสีที่เป็นเอกลักษณ์ในการแต่งกายของชาวปกากะญอ เพื่อเป็นการดึงลักษณะเด่นของโทนสีเสื้อผ้ามาใช้

โทนสีของเสื้อผ้าของชาวปกากะญอ ประยุกต์ใช้ในการทำเครื่องประดับเน้นโทนสีน้ำเงิน แดง ขาวเช่นเดียวกัน และ ใช้ลายสามเหลี่ยมที่ดูมีลักษณะเป็นเรขาคณิตและเป็นกราฟฟิคด้วยและเพิ่มลายชนเผ่าเข้าไป

เอกสารนี้เป็นเอกสาร
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น

งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไมออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
เนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.11 การประยุกต์เครื่องประดับ

ภาพที่ 2.12 การประยุกต์ลายมาใช้ในการทำพรอบ
ลายเน้นรูปทรงเรขาคณิตและใช้โทนสี น้ำเงิน แดง ขาว

2.13 ผ้าที่ใช้ในการถ่ายทำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3 ช่างภาพที่มีอิทธิพลในการสร้างสรรค์

2.3.1 Benjamin Alexander Huseby

ประวัติ

เบนจามินเป็นช่างภาพของนอร์เวย์และปาเกีสถาน เขาเกิดในปี 1978 และเติบโตขึ้นมานอกเมือง ออสโลในประเทศนอร์เวย์ หลังจากนั้นเขาได้เข้าศึกษาในโรงเรียนเซตซีเพื่อศึกษาศิลปะในปี 1997 จากนั้น เขาก็ได้ทำงานร่วมกับนิตยสาร Dazed&Comfused และเริ่มทำงานกับสไตลิสชื่อดังได้แก่

Nicola Formichetti ,Katy England. Alister Mackie. Cathy Edwards. Mattias Karisson และ Jane How และได้ถ่ายภาพให้กับ I-D Magazine. Vogue อเมริกาและอังกฤษ และนิตยสารอื่นๆ ปัจจุบันเบนจามินอาศัยอยู่ในกรุงเบอร์ลิน

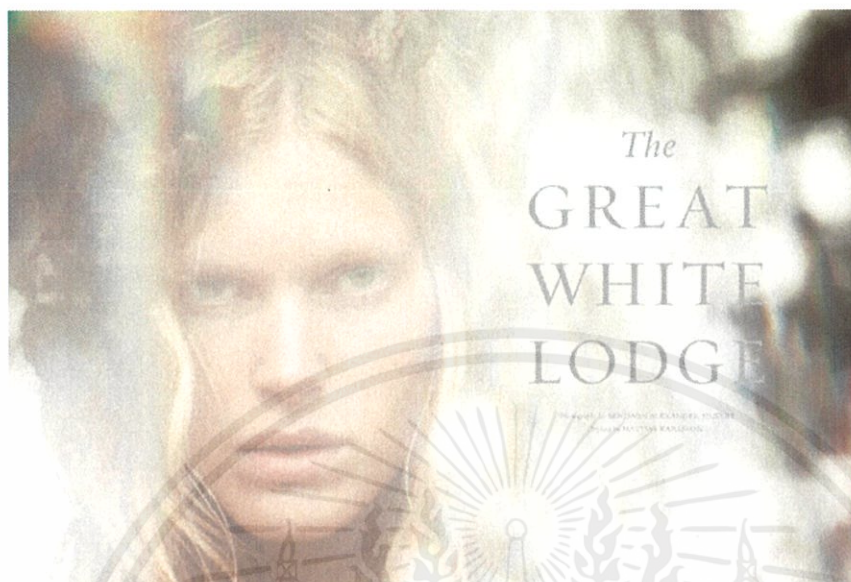
ภาพที่ 2.14 Benjamin Alexander Huseby portrait

ผลงานบางส่วนของ Benjamin Alexander Huseby

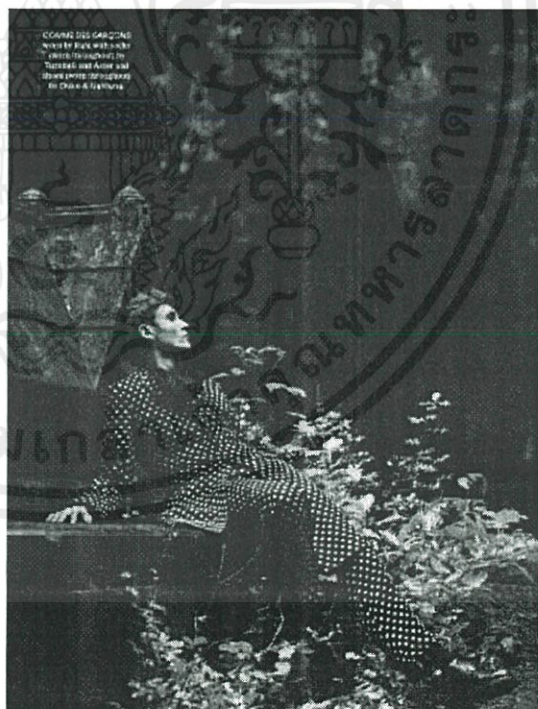

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้เพื่อใช้ในงานวิชาการเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.15 the wind singer Dazed & Confused Magazine

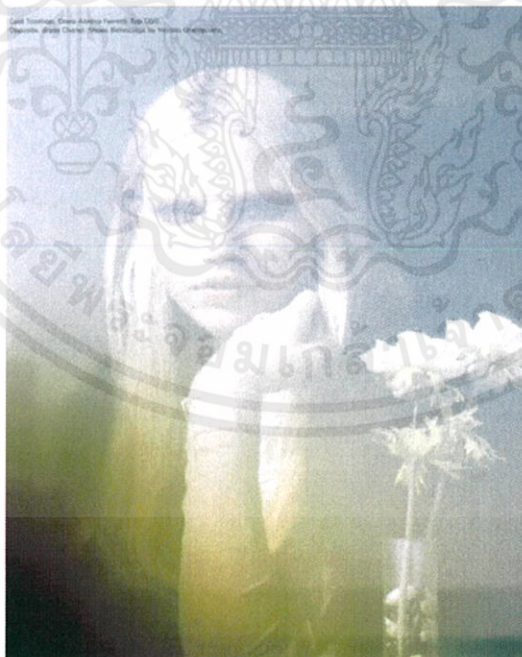
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษานานับ ไม่นับเวลาให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ภาพที่ 2.16 the great white lodge Acne Paper Magazine
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ 2.17 ได้พิมพ์ในคอลเลกชัน 2012 autumn/winter 2012 collections Another Man Magazine เป็นเอกสารที่นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.18 Harper's Bazaar Magazine

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ 2.19 for that feminine look you've always wanted i-D Magazine นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.20 catch the drift V Man Magazine

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งนี้
อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ภาพที่ 2.21 hard tailoring is softened Dazed & Confused Magazine

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น ภาพที่ 2.22 courtesy of Trump Dazed & Confused Magazine าสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิเคราะห์ช่างภาพ

จากผลงานของ Benjamin Alexander Huseby จะมีเอกลักษณ์ในเรื่องของแสงและอารมณ์ของนางแบบโดยแสงส่วนใหญ่มักใช้แสงธรรมชาติและเป็นแสงนุ่มมีความฟูงความเบลอบางส่วนทำให้ดูชวนฝัน จากการศึกษางานของ Benjamin Alexander Huseby เพื่อจะศึกษาการใช้แสงธรรมชาติที่ถ่ายบริเวณที่เป็นป่าเป็นต้นไม่ว่าควรจะใช้อย่างไรให้ภาพออกมาสวย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2.2 David sims

ประวัติ

David Sims เกิด ณ เมืองเซฟฟิลด์ (Sheffield) เขตมหานครในเซาท์ยอร์กเชียร์ของอังกฤษในปี 1966 และในปี 1983 เขาได้ลาออกจากโรงเรียนเพื่อไปเป็นผู้ช่วยช่างภาพแฟชั่นของ Robert Erdmann และ Norman Watson

ในปี 1985 เขาเป็นตัวแทนของหน่วยงาน M.A.P. และผลงานของเขาก็ได้ลงนิตยสาร i-D และ นิตยสาร The Face ต่อมาในปี 1989 เขาได้ทำงานร่วมกับช่างแต่งหน้ามืออาชีพ Dick Page และช่างทำผม Guido Palau และถ่ายงานภาพถ่ายหนุ่มอังกฤษแฟชั่นเสื้อผ้ามือสอง (thrift-shop fashions) ในนิตยสาร The Face

ในปี 1993 เขาทำงานเป็นช่างภาพให้กับ Calvin Klein ซึ่งภาพที่ Kate Moss เป็นนางแบบบนป้ายโฆษณาของ Calvin Klein เป็นภาพที่ถ่ายโดยเดวิด ซิมส์

ในปี 1994 ภาพถ่ายแฟชั่นกรันจ์ (Grunge fashion) ของเขาปรากฏอยู่ใน "Outside Fashion: Style & Subversion" Howard Greenberg เมืองนิวยอร์ก (New York) ในเทศกาล de Mode et de Photographie ณ เมืองไฮเยเรส ประเทศฝรั่งเศส ได้รับสมญานามว่า Young Fashion Photographer แห่งปี

ในปี 1996 เดวิด ซิมส์ได้รับรางวัลช่างภาพแห่งปีในงานเทศกาลการถ่ายภาพแฟชั่น ณ เมือง Biarritz ประเทศฝรั่งเศส ซึ่งเขาชนะ Steven Meisel, Juergen Teller, Craig McDean, Mario Testino, และ David LaChapelle และในปีนี้เขาถ่ายภาพปกนิตยสาร i-D ครั้งแรก โดยเป็นภาพที่ Kate Moss ใช้มือปิดตาข้างขวาของเธอไว้

ในปี 1999 เดวิด ซิมส์ เริ่มทำงานกับ Raf Simons หรือนักออกแบบเสื้อผ้าสำหรับผู้ชายเบลเยียม (Belgian menswear) ในปีเดียวกันเขามีผลงานการแสดงเดี่ยวที่ห้องแสดงภาพ Zwemmer ในลอนดอน (London) อีกทั้งมีผลงานการแสดงกลุ่ม "Chic Clicks: Creativity and Commerce in Contemporary Fashion Photography" ที่สถาบันศิลปะร่วมสมัย (Institute of Contemporary Art) เมืองบอสตัน

มีบทบาทสำคัญใน "Yohji Yamamoto: May I Help You?" ที่แสดงในพิพิธภัณฑ์ศิลปะร่วมสมัย ฮารา (Hara Museum of Contemporary Art) กรุงโตเกียว (Tokyo)

ในปี 2004 ครั้งแรกในการถ่ายภาพแฟชั่นผลงานฉบับเต็มให้กับนิตยสาร Vogue: "February accessories story" หรือเรียกว่า "The Anti-Stiletto"

ในปี 2008 มกราคม: ถ่ายภาพนางแบบ Kate Bosworth สำหรับแคมเปญของ Calvin Klein กันยายน: ถ่ายภาพคอลเบคชั่นฤดูใบไม้ร่วงครั้งยิ่งใหญ่ของ Alexander McQueen ให้นิตยสาร Vogue (ได้รับแรงบันดาลใจจากต้นไม้ในตระกูล อัลมัส ซึ่งผลัดใบในฤดูใบไม้ร่วง (Elm) สมัยศตวรรษที่ 16)

ในปี 2009 พฤษภาคม: ถ่ายภาพ "American Experience" รูปแบบหรือสไตล์ประจำชาติในอดีต สิงหาคม: ถ่ายภาพนางแบบ Kristen McMenamy: สร้างแรงบันดาลใจให้ดีไซน์เนอร์ สมัยใหม่แสดง 6 ลักษณะสำคัญของชาวอเมริกัน โดยมีนางแบบดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ Sasha Pivovarov และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้
Liya Kebede

Patricia Van Der Vliet

Kasia Struss

Mirte Maas

Chanel Iman

Frida Gustavsson

Karlie Kloss

Raquel Zimmerman

Lara Stone

The Age of Consent เป็นผลงานแฟชั่นฤดูใบไม้ร่วงในนิตยสาร Vogue

ในปี 2011 กรกฎาคม: ใช้เต็นท์ทหารเป็นสตูดิโอหรือสถานที่ถ่ายภาพชั่วคราวเพื่อถ่ายภาพ

"Wardrobe Department" สำหรับการแสดงผลงานที่ Port Eliot Festival

ตุลาคม : แสดงผลงานเพื่อรำลึกถึงความรุนแรงและการผจญภัยในยุคสงครามโลก โดย

ถ่ายนักแสดง Jeremy Irvine และนางแบบ Arizona Muse.

ธันวาคม: ถ่ายภาพนักแสดง Michael Pitt ให้กับ Prada's cinema-inspired แคมเปญ

เสื้อผ้าสำหรับผู้ชายในฤดูใบไม้ผลิ

ในปี 2012 มกราคม: ถ่ายภาพให้กับนิตยสาร Vogue ในคอลเลกชันฤดูใบไม้ผลิ:

“Always a Woman” เสนอความเป็นผู้หญิงในยุคทันสมัย

กุมภาพันธ์: ถ่ายภาพนางแบบ Karlie Kloss และ Isabeli Fontana ให้กับนิตยสาร Vogue

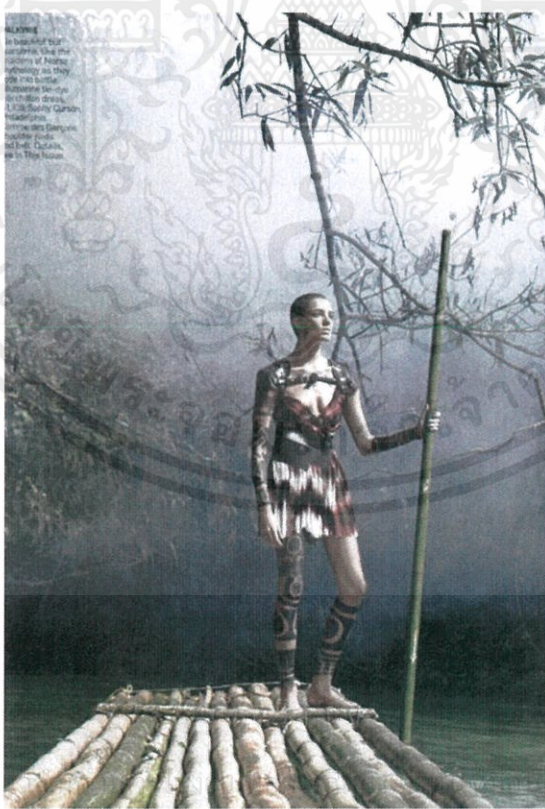
พฤษภาคม: ถ่ายภาพ Stella Tennant ซึ่งสวมชุดแจ็คกี้ชัมพู ผลงานแสดงอยู่ในงานจัด

แสดงแฟชั่น Met Ball and costume exhibit

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

AVATAR
 We can't miss the
 red. In the film, the
 Na'vi are the
 indigenous people
 of Pandora, a lush
 planet with
 exotic flora and
 fauna. The
 Na'vi are
 designed to
 look like
 a mix of
 African and
 Native
 American
 features. The
 necklace is
 made of
 metal and
 wood. It's
 a mix of
 traditional
 and modern
 design. The
 necklace is
 made of
 metal and
 wood. It's
 a mix of
 traditional
 and modern
 design.

NA'VI
 The Na'vi are
 the indigenous
 people of
 Pandora. They
 are a mix of
 African and
 Native
 American
 features. The
 Na'vi are
 designed to
 look like
 a mix of
 African and
 Native
 American
 features. The
 Na'vi are
 designed to
 look like
 a mix of
 African and
 Native
 American
 features.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการศึกษาและวิจัยเท่านั้น หากท่านใดต้องการนำเอกสารนี้ไปใช้โดยไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.23 the warrior way American Vogue

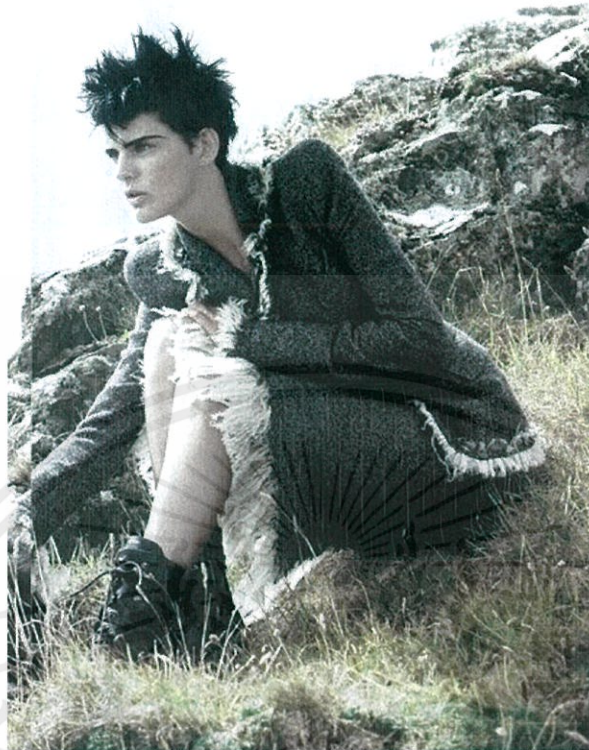

ภาพที่ 2.24 Chloé

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

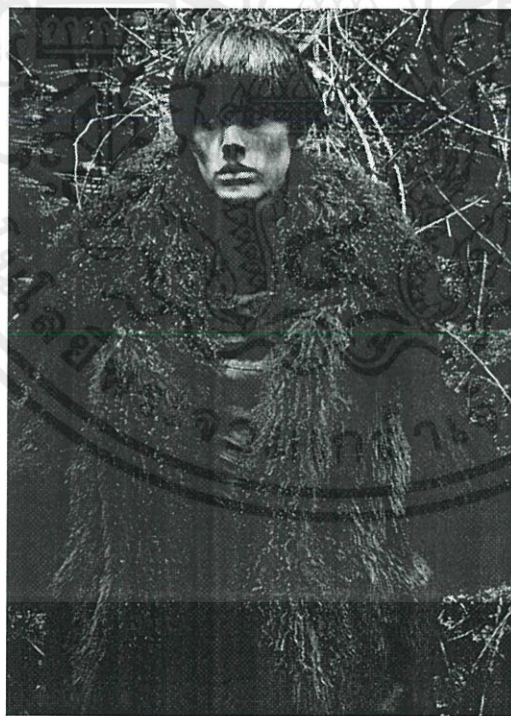
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมีภาพที่ 2.25 balmain s/s 13 campaign นี้เจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

**BAA, BAA
BLACK SHEEP**
Eccentricity is another
of Caspary's virtues,
contributing to fashion
that transcends gen-
eration and style. Even
if you are drinking to
meet the queen,
John Galiano was
and is. Break out with
Mongolian lamb fur
shoes. Last Fall
Avenue, NYC. Details.
See it This Year.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ภาพที่ 2.26 for king and country American Vogue
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับอาจารย์งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ภาพที่ 2.27 Quiet Storm British Vogue (Editorial)
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิเคราะห์ช่างภาพ

โดยส่วนมาก David Sims จะถ่ายภาพและจัดแสงในสตูดิโอ แต่มีภาพในผลงานบางชุดที่เขาถ่ายโดยใช้แสงธรรมชาติ ข้าพเจ้าเลยศึกษาลักษณะการถ่ายภาพโดยใช้แสงธรรมชาติของเขา ซึ่งมักจะเป็นแสงนุ่มและโดดเด่นในเรื่องของอารมณ์ของนางแบบ ภาพบางภาพจะถ่ายย้อนแสงเล็กน้อยเพื่อให้เกิดแสงฟุ้งที่บริเวณเส้นผมและเสื้อผ้าขนสัตว์ทำให้ภาพดูสวยและมีเสน่ห์ขึ้นไปอีก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการสร้างสรรค์ผลงาน

3.1 วิเคราะห์ข้อมูล

จากการที่ข้าพเจ้าได้แรงบันดาลใจจากเครื่องแต่งกายของชาวปกากะญอ ข้าพเจ้าได้นำแรงบันดาลใจนั้นมาสร้างสรรค์ผลงานภายใต้แนวความคิด "เสน่ห์ชาวคอย" โดยมีช่างภาพอ้างอิงคือ David Sims และ Benjamin Alexander Huseby โดยรูปแบบผลงานของเขาจะใช้แสงธรรมชาติเป็นหลักซึ่งตรงกับภาพที่ข้าพเจ้าต้องการ

3.2 การเตรียมงานก่อนสร้างสรรค์

3.2.1 นายแบบ นางแบบ

การเลือกนายแบบ ข้าพเจ้าเลือกนายแบบคนไทยที่มีหน้าตาเชื้อสายจีน ผอมยาว เพื่อให้ภาพถ่ายออกมาในแนวเอเชีย เพราะชาวปกากะญอที่มีถิ่นฐานเดิมมาจากประเทศจีนซึ่งเหมาะกับนายแบบที่ข้าพเจ้าเลือกมาก

การเลือกนางแบบ ข้าพเจ้าต้องการนางแบบที่มีรูปหน้าเท่ ผอมสั้น และเป็นนางแบบที่เคยร่วมงาน เพราะรู้จักนิสัยกันดีเพราะสถานที่ถ่ายทำค่อนข้างลำบากเป็นหินเป็นป่าและอากาศร้อนมากนางแบบที่เลือกต้องมีความอดทนสูงและร่าเริง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์

งานการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.1 นายแบบ

รายละเอียดนางแบบ
 ทักษิณ ศิริสงวนสุทธิ
 ส่วนสูง 178 ซม.
 น้ำหนัก 62 กก.
 รอบเอว 31 นิ้ว
 เบอร์รองเท้า 42

ภาพที่ 3.2 นางแบบ
 รายละเอียดนางแบบ
 พรรณรัตน์ รุจนกนกนาฏ
 ส่วนสูง 170 ซม.
 น้ำหนัก 45 กก.
 รอบเอว 24 นิ้ว
 เบอร์รองเท้า 40

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2.2 รูปแบบการแต่งหน้า

รูปแบบการแต่งหน้า เลือกแต่งหน้าโดยการบลอนด์ตาหนาๆและสีจัดเพราะต้องการให้ดูเป็นชนเผ่าโดยใช้สีแดงและสีน้ำเงินเพื่อให้เข้ากับเสื้อผ้า

ภาพที่ 3.3 การแต่งหน้า

3.2.3 รูปแบบทรงผม

รูปแบบการทำผม ข้าพเจ้าเลือกให้นายแบบปล่อยผมยาวตามธรรมชาติ และนางแบบปาดเจลเฉพาะด้านหน้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้... ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

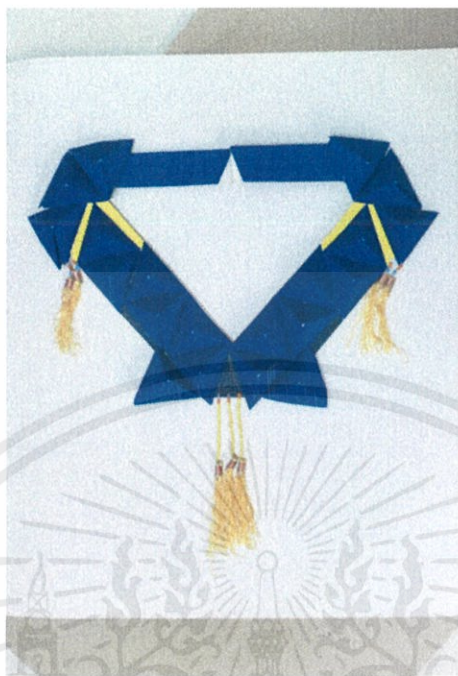
ภาพที่ 3.4 ทรงผม

3.2.4 เสื้อผ้า

ในเรื่องของเสื้อผ้าที่นำมาถ่ายทำข้าพเจ้าจะเลือกชุดที่มีโทนสีแดง น้ำเงิน ขาว ซึ่งเป็นสีของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของชาวปกากะญอ และใช้เครื่องประดับที่เป็นรูปทรงเรขาคณิตและมีลวดลาย สไตส์ชนเผ่า สีสันโทนแดง น้ำเงิน ขาว และมีสีเหลืองแซมเข้ามา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดภาพที่ 3.5 รูปแบบเสื้อผ้าลงอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.6 เครื่องประดับชั้นที่ 1

ภาพที่ 3.7 เครื่องประดับชั้นที่ 2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.8 เครื่องประดับชั้นที่ 3

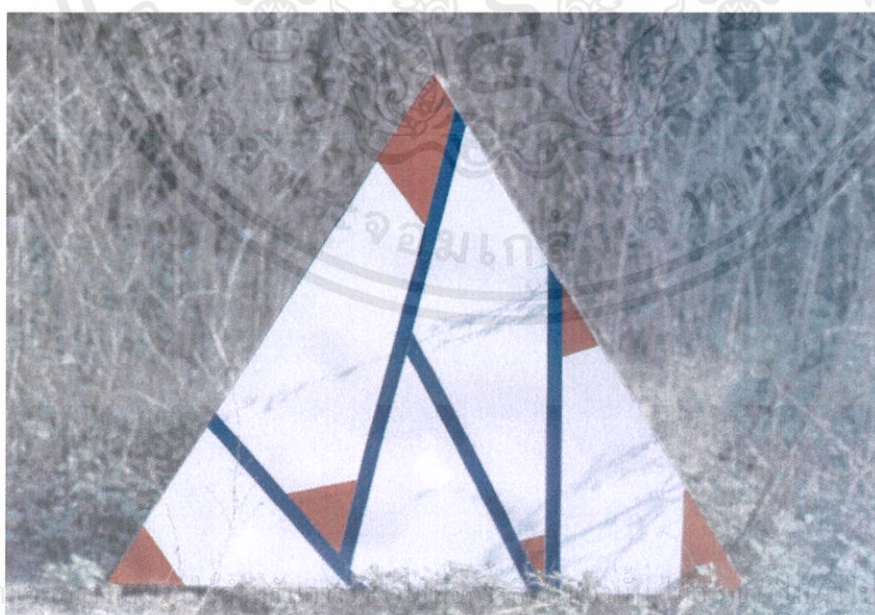
ภาพที่ 3.9 เครื่องประดับชั้นที่ 4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษานั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2.5 Prop เนื่องจากสถานที่ถ่ายทำของข้าพเจ้าเป็นป่าและภูเขาหินการมีพรอบประกอบฉากในสถานที่จึงทำให้งานของข้าพเจ้าโดดเด่นขึ้น มีองค์ประกอบที่ทำให้ตัวแบบของข้าพเจ้าดูลงตัวโดยพรอบที่ต้องการอยากให้อุบัติสัมพันธ์กันกับชุดที่ชุดลายจึงเป็นลายเรขาคณิตและมีโทนสีที่เหมือนกัน

ภาพที่ 3.10 Prop ชั้นที่ 1

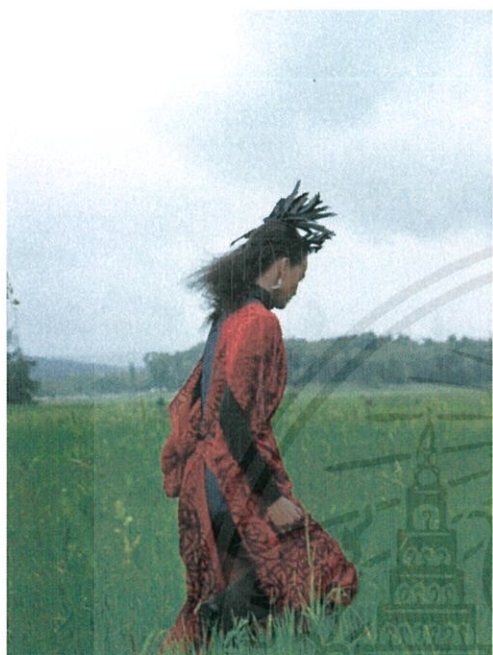

เอกสารนี้เป็นเอกสารลิขสิทธิ์ของคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรสุพรรณบุรี ใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.11 Prop ชั้นที่ 2

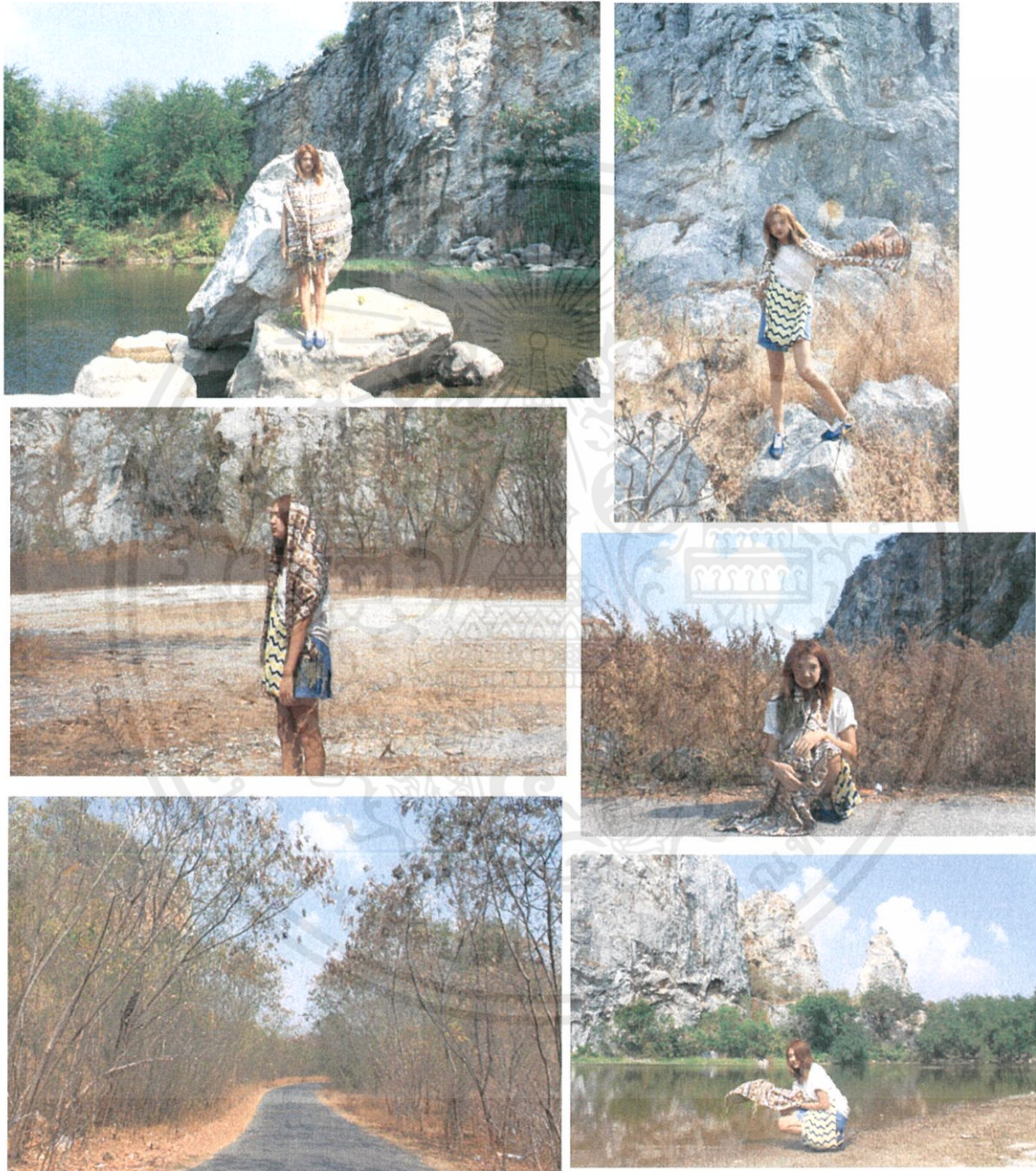
3.2.6 การจัดแสง แสงธรรมชาติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้า ภาพที่ 3.12 ตัวอย่างภาพที่ใช้แสงธรรมชาติของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.3 Block Shot

ข้าพเจ้าต้องการสถานที่ที่ออกแนวภูเขาหิน ป่าไม้เพื่อให้สถานที่ดูเข้ากับวิถีชีวิตของชาวปกากะญอ ในชีวิตจริงจึงเลือกไปอุทยานหินเขางูซึ่งเป็นสถานที่ที่กว้างและมีมุมหลากหลาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับเราใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ภาพที่ 3.13 อุทยานหินเขางู
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.4 ขั้นตอนการถ่ายทำ

วันถ่ายทำ 7 มีนาคม 2556

- 7.00 น. นัดพบทุกฝ่ายที่ 7-11 ซอยจินดา
- 7.30 น. ออกเดินทางไปยังอุทยานหินเขางู จังหวัดราชบุรี
- 9.30 น. ถึงอุทยานหินเขางู
- 9.30-10.30 น. เริ่มแต่งหน้าและทำผม
- 10.30-11.30 น. ถ่ายรูปที่ 1
- 11.30-12.30 น. ถ่ายรูปที่ 2
- 12.30-13.30 น. ถ่ายรูปที่ 3
- 13.30-14.00 น. พักรับประทานอาหาร
- 14.00-14.30 น. ถ่ายรูปที่ 4
- 14.30-15.30 น. ถ่ายรูปที่ 5
- 15.30-16.00 น. ถ่ายรูปที่ 6
- 16.00-16.30 น. ถ่ายรูปที่ 7
- 16.30-17.20 น. ถ่ายรูปที่ 8

อุปกรณ์ในการสร้างสรรค์

1. กล้องดิจิทัล DSLR Canon 60D Nikon 7000D
2. เลนส์ Canon 50 mm F. 1.4
3. รีเฟล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.5 ภาพเบื้องหลังการถ่ายทำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเฉพาะเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

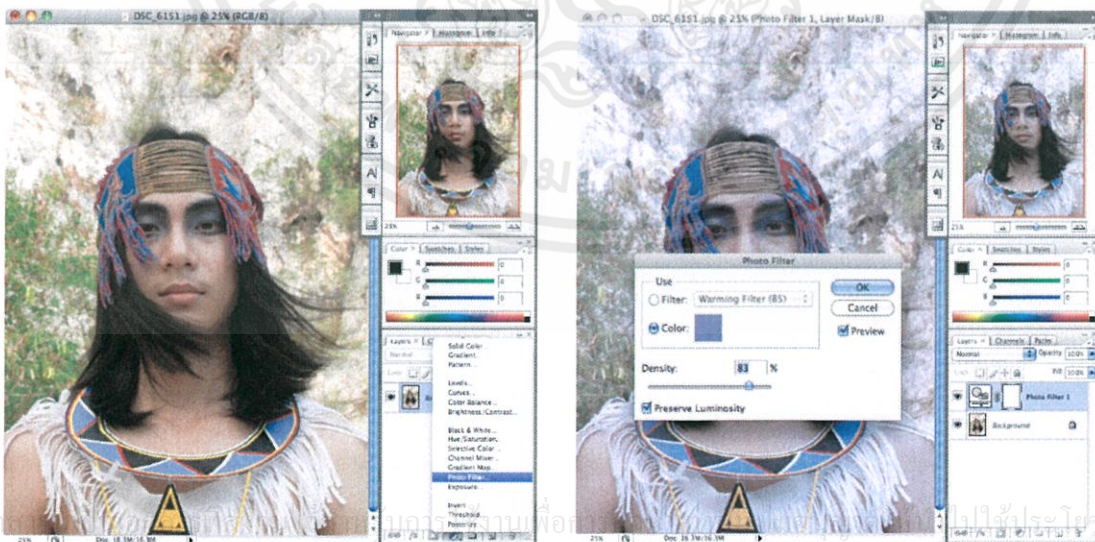
3.6 ขั้นตอนหลังการถ่ายทำ

เริ่มจาก Crop รูปให้ได้องค์ประกอบที่ต้องการ

ภาพที่ 3.15 ขั้นตอนตกแต่งภาพด้วยโปรแกรม Photoshop cs 3

ปรับโทนสีของภาพให้เป็นโทนเดียวกันทุกรูปโดยใช้เครื่องมือ Photo Filter

เอกสารฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการเรียนการสอนวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

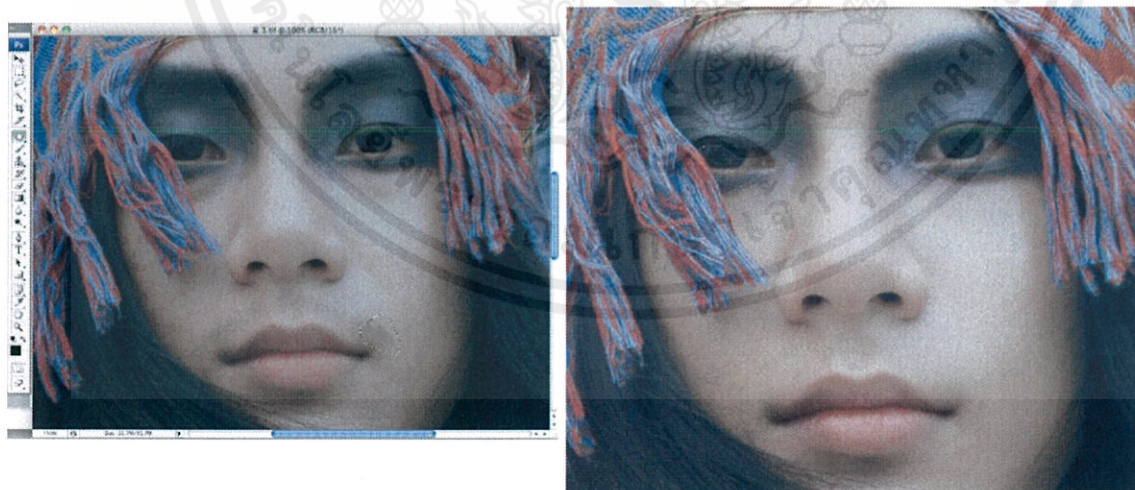
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามนำภาพที่ 3.16 ขั้นตอนการแต่งโทนสีภาพ เจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โดย Photo Filter จะเลือกโทนสีม่วงน้ำเงินและเลือกปรับความเข้มของสีโดยดูเบลคกราวให้ได้ตามที่ต้องการก่อนเป็นหลัก

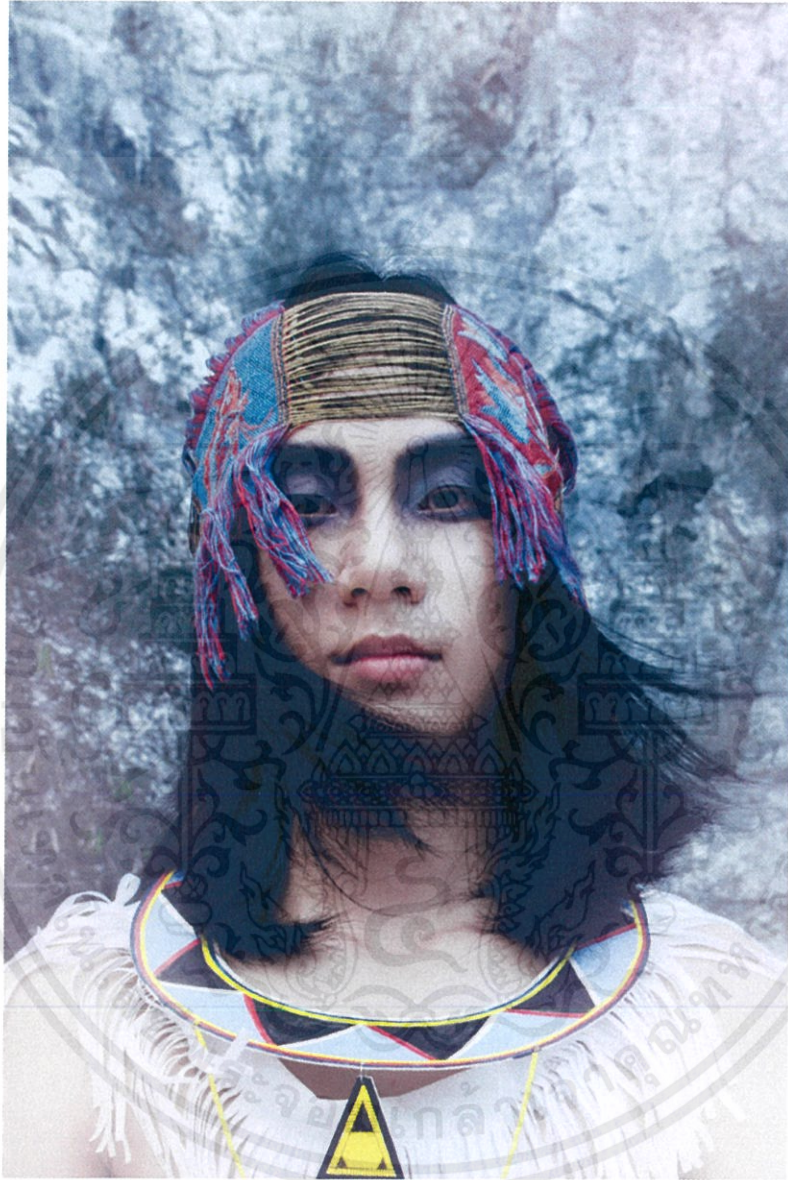
เมื่อได้โทนสีที่ต้องการแล้วใช้เครื่องมือ Brush Tool ถูบริเวณที่หน้าของแบบเพื่อให้ได้สีผิวกลับมาเหมือนเดิม

ภาพที่ 3.17 ขั้นตอนการใช้เครื่องมือ Brush Tool

ภาพที่ 3.18 ขั้นตอนการเก็บรายละเอียดของผิวหนังหน้านายแบบ
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาท่านน ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดก็ตาม
เก็บรายละเอียดของผิว ในเรื่องสีผิว จุดด่างดำ รุขุมขน ทุ่งได้ตำรอยแผลเป็นต่างๆและลบหนองของนางแบบและนายแบบด้วยเครื่องมือ Spot Healing Brush Tool

ภาพที่เสร็จสมบูรณ์

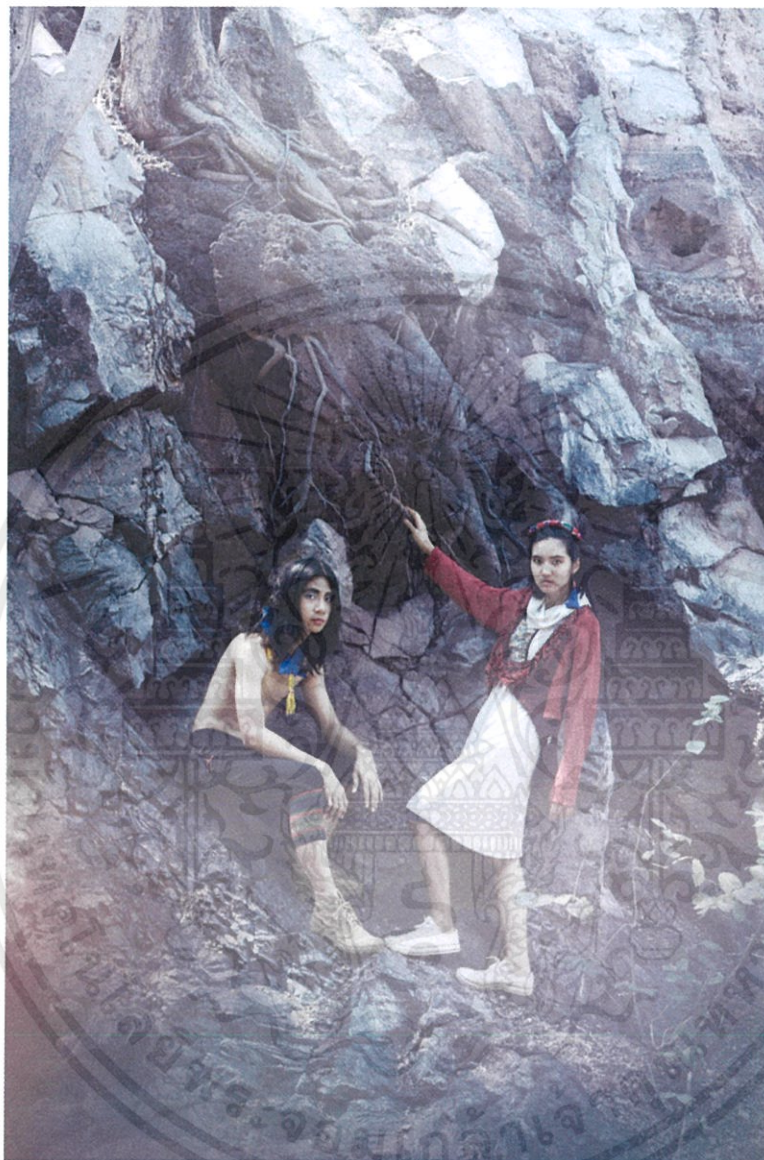
ภาพที่ 3.19 ผลงานจริงรูปที่ 1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.20 ผลงานจริงรูปที่ 2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

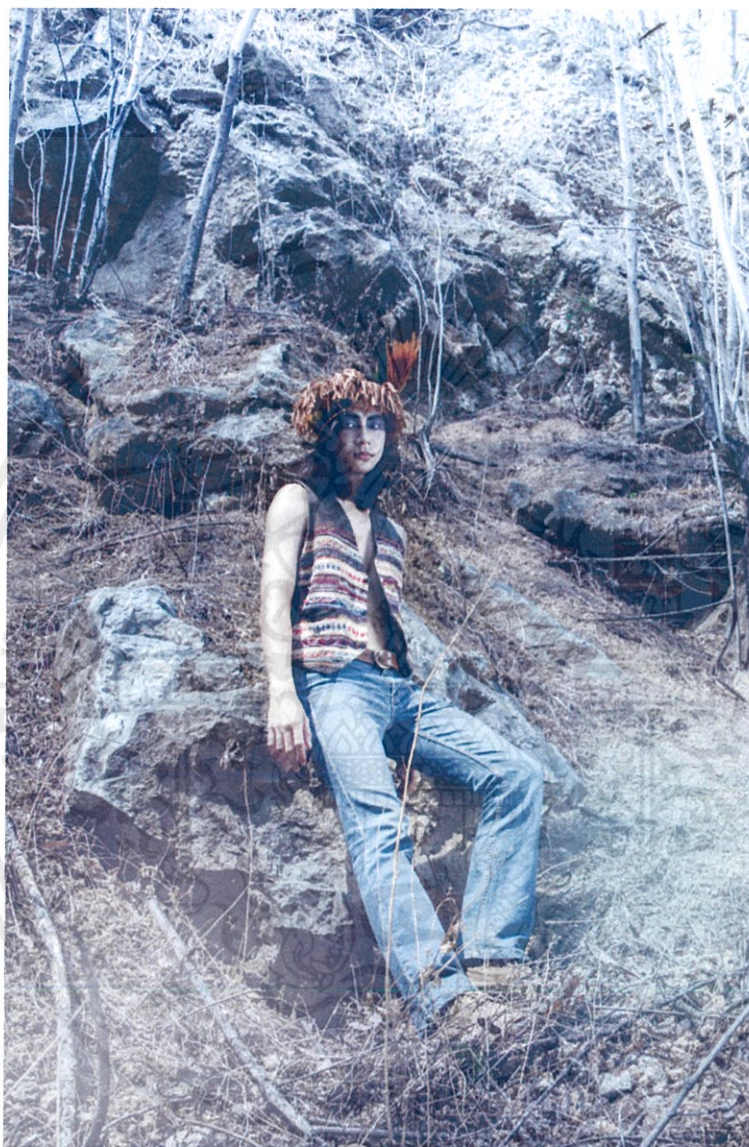
ภาพที่ 3.21 ผลงานจริงรูปที่ 3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.22 ผลงานจริงรูปที่ 4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.23 ผลงานจริงรูปที่ 5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.24 ผลงานจริงรูปที่ 6

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.25 ผลงานจริงรูปที่ 7

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.26 ผลงานจริงรูปที่ 8

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

บทสรุป

4.1 สรุปผลการทำงาน

จากการที่ข้าพเจ้าได้แรงบันดาลใจจากความชอบส่วนตัวเกี่ยวกับชนเผ่าและข้าพเจ้าได้เลือกมาหนึ่งชนเผ่า คือชาวปกากะญอ ข้าพเจ้าเริ่มศึกษาค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับปกากะญอจากแหล่งให้ความรู้ต่างๆ ทั้งจากเว็บไซต์และจากหนังสือ และศึกษาช่างภาพที่ถ่ายภาพเกี่ยวกับแฟชั่นชนเผ่าเพื่อดูวิธีการนำเอกลักษณ์ของชนเผ่ามาใช้ในงานแล้วจึงนำมาประยุกต์ใช้ในผลงานของข้าพเจ้า

ส่วนในเรื่องของความคิดเห็นของอาจารย์มีอยู่ว่าข้าพเจ้าควรปรับปรุงในเรื่องการเตรียมตัวในการเตรียมความพร้อมเรื่องของการโพสของแบบ เนื่องจากนายแบบและนางแบบของข้าพเจ้าไม่ใช่ นายแบบและนางแบบจากโมเดลลิ่ง

4.2 ปัญหาในการทำงาน

โลเคชั่นเปลี่ยนไปมากจากครั้งแรกที่ไปดู ต้นไม้เปลี่ยนจากสีเหลืองเป็นสีเขียวทั้งหมด นายแบบนางแบบที่ข้าพเจ้าเลือกไม่ใช่แบบมืออาชีพจากโมเดลลิ่งทำให้มีปัญหาในการโพสท่ามาก

4.3 แนวทางการแก้ไข

จากการที่ต้นไม้เปลี่ยนเป็นสีเขียวทั้งหมดทำให้บางโลเคชั่นที่สเก็ตภาพไว้ใช้ถ่ายงานไม่ได้ต้องเปลี่ยนเป็นถ่ายโคสออฟใกล้ๆ หินโล่งๆ แทน

ควรเตรียมตัวในการหาตัวอย่างท่าโพสให้มาก

การตกแต่งภาพเพื่อแก้ไขปัญหา เนื่องจากถ่ายภาพโดยใช้แสงธรรมชาติทำให้ตัวแบบไม่โดดเด่น และดูเกินไปกับเบลคกราว ข้าพเจ้าจึงต้องตกแต่งโทนสีของภาพจากโทนสีเหลืองส้มเปลี่ยนเป็นโทนสีม่วง น้ำเงินและยังคงให้ตัวแบบไม่เปลี่ยนแปลงตามทำให้ตัวแบบโดดเด่นขึ้นมาก

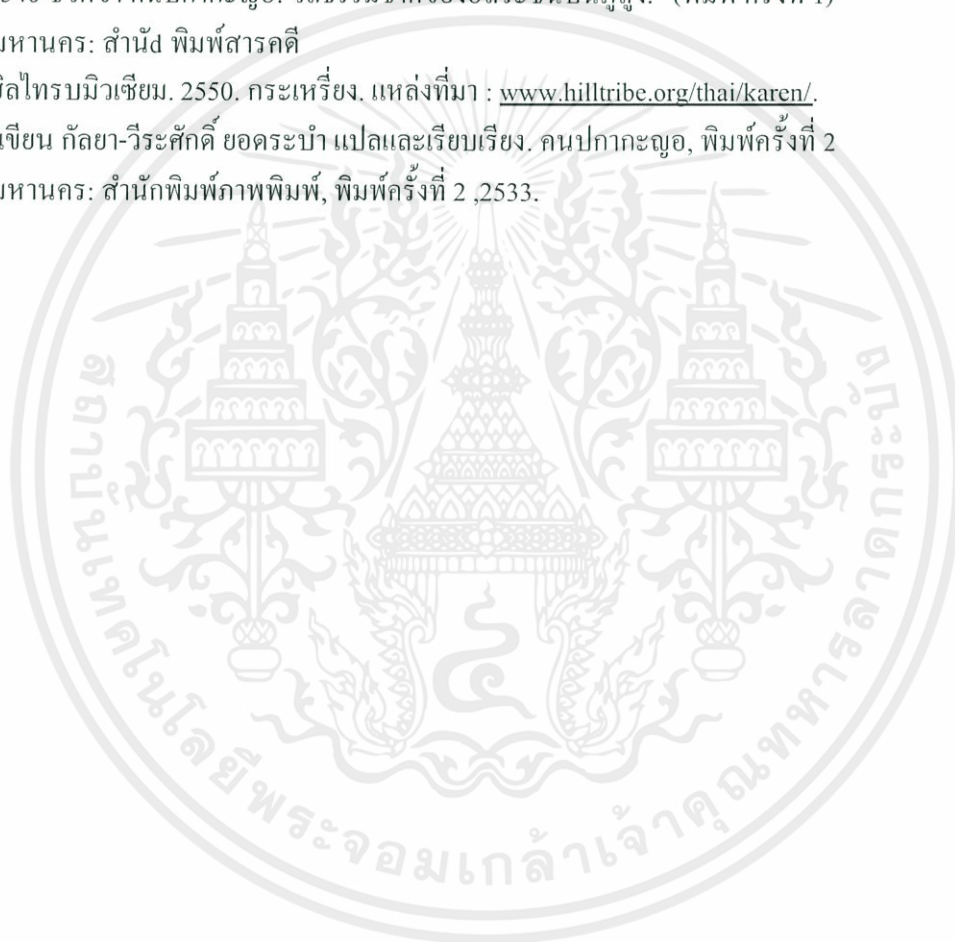
4.4 ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการทำงานในครั้งนี้ข้าพเจ้าเสนอเรื่องการควบคุมเวลาเนื่องจากการถ่ายทำนอกสถานที่ต้องใช้เวลาในการเดินทาง ทำให้เสียเวลาในการถ่ายเพิ่มไปอีกเมื่อถึงที่ถ่ายทำต้องรีบแต่งหน้า ทำผมทันที

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

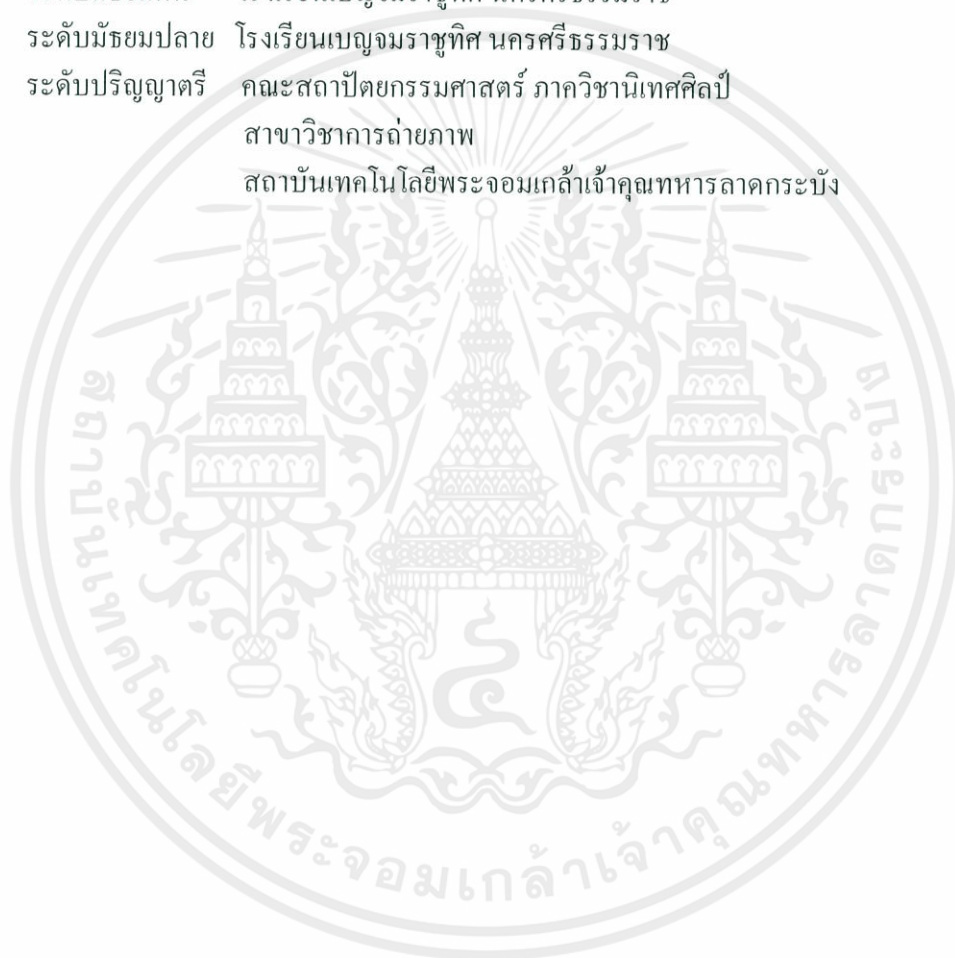
- กุลวดี บุญภินนทร์. 2536. วิธีชีวิตกระเหรี่ยง: วิถีความผูกพันกับธรรมชาติ ภูมิศึกษา: หมู่บ้านสะเนฟ่อง และกองม่องทะ อ.สังขละบุรี จ.กาญจนบุรี วารสารนิเวศวิทยา 20(3):43-46.
- บือพอ. 2540 ชีวิตข้า คนปกากะญอ: วิถีธรรมชาติของอิสระชนบนภูสูง. (พิมพ์ ครั้งที่ 1) กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์สารคดี
- เฟอชวลฮิลไทรอบมิวเซียม. 2550. กระเหรี่ยง. แหล่งที่มา : www.hilltribe.org/thai/karen/.
- พื่อเลป่า.เขียน ถัลยา-วีระศักดิ์ ยอดระบำ แปลและเรียบเรียง. คนปกากะญอ, พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ภาพพิมพ์, พิมพ์ครั้งที่ 2, 2533.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้แต่ง

ชื่อ-สกุล นางสาวปภาดา ใจเย็น
 ที่อยู่ 30/256 หมู่บ้านราชพฤกษ์ 2 ซ.4 ต.ปากนคร อ.เมือง จ.นครศรีธรรมราช 80000
 วันเดือนปีเกิด 8 พฤษภาคม 2534
 ประวัติการศึกษา ระดับประถมศึกษา โรงเรียนวัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร นครศรีธรรมราช
 ระดับมัธยมต้น โรงเรียนเบญจมราชูทิศ นครศรีธรรมราช
 ระดับมัธยมปลาย โรงเรียนเบญจมราชูทิศ นครศรีธรรมราช
 ระดับปริญญาตรี คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ภาควิชานิเทศศิลป์
 สาขาวิชาการถ่ายภาพ
 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้